

เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาการจัดการทีมกีฬาว่ายน้ำของสมาคมว่ายน้ำแห่งประเทศไทยในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 16” ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้ารวบรวมข้อมูลจากเอกสาร หนังสือ ตำรา และรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการ
2. ทฤษฎีเกี่ยวกับกระบวนการจัดการ
3. หลักการเตรียมทีม
4. ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จ
5. ทฤษฎีความคาดหวัง
6. ประวัติความเป็นมาของกีฬาเอเชียนเกมส์
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการ

เชอมาฮอน (Schermahom, 1999) กล่าวว่า การจัดการ คือกระบวนการทำงานที่ประกอบไปด้วยการวางแผน การจัดการองค์กร และการควบคุมทรัพยากรที่องค์กรมีอยู่ เพื่อให้การดำเนินงานบรรลุซึ่งเป้าหมายขององค์กร

การจัดการ หมายถึง ภารกิจของบุคคลใดหรือหลายคนที่เข้ามาทำหน้าที่ประสานให้การทำงานของบุคคลต่างๆ ที่ต่างฝ่ายต่างทำและอาจไม่ประสบความสำเร็จ ให้สามารถบรรลุผลสำเร็จได้ด้วยดี (Donnelly, Gibsons และ Ivancevich, 1978 อ้างถึงใน ทรงชัย สันติวงศ์ 2545)

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2539) กล่าวว่า การจัดการเป็นกระบวนการออกแบบและการรักษาสภาพแวดล้อมเพื่อบรรลุเป้าหมายที่เลือกสรรไว้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้บริหารมีหน้าที่ในการวางแผน การจัดการองค์กร การจัดบุคคลเข้าทำงาน การชักนำ และการควบคุม การจัดการเป็นกิจกรรมที่สำคัญในทุกระดับขององค์กร

การจัดการ หมายถึง กระบวนการในการทำงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล โดยการสั่งการและการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น (มัลลิกา ดันสอน, 2544)

การจัดการคือศิลปะในการใช้คน เงิน วัสดุอุปกรณ์ขององค์กรและนอกองค์กรเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรอย่างมีประสิทธิภาพ (สมคิด บางโม, 2538)

จากความหมายการจัดการดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การจัดการ หมายถึง กระบวนการทำงานที่ประกอบไปด้วยทรัพยากรในการจัดการ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของงานที่วางเอาไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

ธงชัย สันติวงศ์ (2545) กล่าวว่าทรัพยากรในการจัดการประกอบไปด้วย

1. คน (Man) คือ ทรัพยากรที่ถือได้ว่าเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญที่จะก่อผลสำเร็จให้กับกิจการได้อย่างมากทั้งปริมาณและคุณภาพ
2. เครื่องจักร (Machine) คือ เครื่องจักร อุปกรณ์ที่จัดหาและซื้อมา เพื่อใช้ปฏิบัติงานให้เกิดประโยชน์สูงสุดและคุ้มค่า
3. เงินทุน (Money) เป็นปัจจัยที่สำคัญในการให้การสนับสนุนจัดหาทรัพยากรเพื่อหล่อเลี้ยงและอำนวยความสะดวกให้กิจการขององค์กรดำเนินไปอย่างไม่ติดขัด ซึ่งเงินทุนนี้มีทั้งระยะสั้นและระยะยาว
4. วัสดุสิ่งของ (Material) เป็นปัจจัยที่ต้องนำมาใช้ในการดำเนินการผลิต หรือการบริการ

ทรัพยากรในการจัดการ

ด้านบุคลากร (Man)

ศิริอร ชันชหัตต์ (2545) กล่าวว่า คนเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการบริหาร ดังนั้นการบริหารงานบุคคลจึงมีความสำคัญสูงสุดของกระบวนการบริหาร ผู้บริหารพึงเอาใจใส่ชีวิตความเป็นอยู่ และความสุขความทุกข์ของผู้ร่วมงาน ดูแลผู้ร่วมงานของหน่วยงานให้อยู่ในสภาพที่จะปฏิบัติงานได้อย่างเต็มกำลังความสามารถ การมอบหมายงานให้เหมาะสมกับบุคคล (Put the right man in the right place) และให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ร่วมงาน โดยเสมอหน้ากัน

สมชาย กิจสัมพันธ์วงศ์ (2539) กล่าวว่า คนเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด ในการบริหารเพราะคนเป็นผู้ใช้ปัจจัยในการบริหารอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็น เงิน วัสดุ และวิธีการจัดการแต่องค์กรหรือ

หน่วยงานใดจะสามารถอยู่ปฏิบัติงานให้นานที่สุดได้นั้น องค์กรหรือหน่วยงานจำเป็นต้องมีการบริหารงานบุคคลที่ดีพอ

สมยศ นาวิการ (2526) ได้กล่าวว่า ทรัพยากรที่มีความสำคัญมากที่สุดขององค์กรคือ ทรัพยากรมนุษย์ ดังนั้นหน้าที่ของความเป็นผู้นำที่อาจจะนับได้ว่ามีความสำคัญมากที่สุดของผู้บริหารคือ การคัดเลือก การฝึกอบรม และการพัฒนากำลังคนถ้าหากปราศจากกำลังคนที่มีความสามารถ โดยเฉพาะอย่างยิ่งระดับผู้บริหารแล้วองค์กรจะประสบกับความยุ่งยากในความสำเร็จของเป้าหมายที่ได้กำหนดขึ้นมา

หน้าที่ประการหนึ่งที่น่าจะถือได้ว่ามีความสำคัญที่สุดในบรรดาหน้าที่ต่างๆที่ผู้บริหารจะต้องรับผิดชอบก็คือหน้าที่ในการจัดคนเข้าทำงาน (Staffing) ทั้งนี้ก็เพราะภายหลังจากที่ได้มีการจัดองค์กรจนเสร็จสิ้นแล้ว โครงสร้างในส่วนต่างๆก็ต้องถูกบรรจุด้วยตัวบุคคลที่จะเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ใดหน้าที่หนึ่งในองค์กร และในการที่จะให้ผลการปฏิบัติงานต่างๆดังกล่าวได้ประสิทธิภาพที่สุดนั้น ย่อมต้องขึ้นอยู่กับความสามารถ หรือความพร้อมเพียงของตัวบุคคลดังกล่าวด้วย ผู้บริหารจะต้องมีภาระหน้าที่ในการเลือกเฟ้นตัวบุคคลที่มีคุณสมบัติที่ดีเท่านั้น จึงจะทำให้องค์กรสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและสมรรถภาพ (Effective & Efficiency) และสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งเอาไว้ด้วยเหตุผลต่างๆดังกล่าวมาแล้วนี้เอง จึงควรที่จะได้มีการให้ความสนใจศึกษาถึงกระบวนการในการเสาะหาและพัฒนาตัวบุคคลที่จะมาเป็นผู้บริหารงานในหน้าที่ต่างๆรวมตลอดทั้งการพัฒนาตัวบุคคลดังกล่าวให้มีความสามารถสูงขึ้น กระบวนการดังกล่าวนี้ก็คือกระบวนการทางด้านการบริหารงานบุคคล (Personnel Management Process) นั่นเอง

หลัก 4 ประการของการใช้ประโยชน์บุคลากรที่มีประสิทธิภาพ

1. จัดหาคนที่มีความสามารถและเต็มใจทำงาน
2. บรรจุให้เข้าทำงานที่สัมพันธ์กับความสามารถและความสนใจ
3. พัฒนาเขาโดยการให้การศึกษาและอบรมเพื่อให้เขาทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล
4. พยายามทำให้คนงานมีความพึงพอใจในงาน

จรินทร์ ธานีรัตน์ (2528) กล่าวว่า บุคลากรเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งในการจัดกีฬาเพื่อมวลชน เพราะเป็นทั้งผู้วางแผนและดำเนินการทางการกีฬาให้เกิดผลต่อผู้เข้าร่วม เพื่อให้เกิดผลตามความมุ่งหมาย ควรมีเจ้าหน้าที่ดำเนินงาน และวางแผนนโยบายที่แน่นอน ซึ่งบุคลากรเหล่านี้ทำหน้าที่ในการประสานงาน เป็นที่ปรึกษา ชมรมกีฬาประเภทต่างๆ

ในการบริหารงานบุคคลในปัจจุบันมีใช้อยู่ 2 ระบบ (ศิริอร ชันธหัตถ์, 2545) คือ

1. ระบบคุณธรรม (Merit System) เป็นระบบบริหารงานบุคคลที่ใช้หลักเกณฑ์ 4 ประการ คือ
 - 1.1 หลักความเสมอภาค เช่น ใช้สิทธิสมัครสอบได้ทุกคน
 - 1.2 หลักความสามารถ เช่น ให้ผู้ที่สอบได้คะแนนสูงกว่าได้รับการบรรจุก่อน
 - 1.3 หลักความมั่นคง เช่น ให้ผู้ร่วมงานได้รับความคุ้มครองเมื่อได้ปฏิบัติตามหน้าที่
 - 1.4 หลักความเป็นกลางทางการเมือง เช่น ห้ามข้าราชการฝักใฝ่ทางการเมือง
2. ระบบอุปถัมภ์ (Patronage System) เป็นระบบบริหารงานบุคคลที่ตรงข้ามกับคุณธรรม ส่วนใหญ่จะใช้ระบบเครือญาติ หรือระบบพี่น้อง

ขั้นตอนการบริหารทรัพยากรมนุษย์ (เนตร์พัฒนา ขาววิราช, 2546)

ประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญ 3 ขั้นตอน คือ

1. การสรรหา (Recruitment) คือ การได้มาซึ่งทรัพยากรมนุษย์เพื่อบรรจุในตำแหน่งงานที่ว่างโดยการจ้างงาน การสรรหาที่มีประสิทธิภาพ มีข้อควรพิจารณา คือ การพิจารณางานที่ต้องการพนักงานมาปฏิบัติหน้าที่ แหล่งของทรัพยากรมนุษย์ ที่จะทำการสรรหาที่จะทำให้ได้ทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพ
2. การคัดเลือก (Selection) หลักในการคัดเลือกพนักงาน คือ การได้บุคคลที่ดีที่สุดและเหมาะสมที่สุดกับงาน
3. การพัฒนาและฝึกอบรม (Training) การฝึกอบรม เป็นกระบวนการในการพัฒนาคุณภาพของทรัพยากรมนุษย์ในองค์กรเพื่อให้มีผลการทำงานดีขึ้น เพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร

วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม มีผลต่อความสำเร็จขององค์กรและมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของพนักงาน ขั้นตอนของการฝึกอบรมพนักงานมีดังนี้

1. การพิจารณาความต้องการฝึกอบรม
2. การกำหนดโครงการฝึกอบรม
3. การบริหารจัดการฝึกอบรม
4. การประเมินผลการฝึกอบรม

การประเมินผลการปฏิบัติงาน(Performance Appraisal)

เบลโลว์ (Bellows, 1961) ระบุ การประเมินผลการปฏิบัติงานหมายถึง การประเมินค่าของแต่ละบุคคล สำหรับองค์การซึ่งมักจะดำเนินการโดยผู้บังคับบัญชาหรือโดยบุคคลที่อยู่ในตำแหน่งที่สามารถสังเกตการณ์ปฏิบัติของผู้ถูกประเมินได้โดยมีการดำเนินการอย่างเป็นระบบต่อเนื่อง

ธงชัย สันติวงษ์ (2531) กล่าวว่า การประเมินผลการปฏิบัติงาน คือ กิจกรรมด้านการบริหารงานบุคคลที่เกี่ยวข้องกับวิธีการ ซึ่งหน่วยงานพยายามกำหนดให้ทราบแน่ชัดว่าพนักงานได้ประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด

บีช (Beach, 1965) กล่าวว่า เป็นการประเมินค่าบุคคลในด้านการปฏิบัติงานและศักยภาพในการพัฒนาตนเองของบุคคล

เสนาะ ดิยาว (2532) ได้กำหนดนิยามการประเมินผลการปฏิบัติงานว่าเป็นการตีราคาหรือค่าการดำเนินการของบุคคลที่มีความสามารถในการทำงานได้ดีเพียงใด โดยพิจารณาคุณภาพที่กำหนดหรือบันทึกไว้ในระยะเวลาใดเวลาหนึ่งหลังจากที่ได้การสรรหา การคัดเลือก และฝึกอบรมพนักงานแล้ว พนักงานได้เข้ามาทำงานในองค์กร ในขั้นตอนที่ 4 คือการประเมินผลการปฏิบัติงาน เพื่อให้ทราบถึงผลการทำงานของพนักงาน บรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่ การประเมินผลการปฏิบัติงาน ทำให้ทราบผลสะท้อนกลับที่เป็นประโยชน์ต่อองค์กร การประเมินผลการปฏิบัติงานเป็นการตัดสินใจเพื่อพิจารณาการเพิ่มขึ้นของเงินเดือน การส่งเสริมให้มีการก้าวหน้า การโอนย้ายหรือการเลิกจ้าง การประเมินผลยังทำให้สามารถบอกได้ถึงพฤติกรรมของพนักงาน ทักษะคติของพนักงาน ทักษะและความรู้ในการทำงาน ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารในการสอนงาน การให้คำปรึกษาแก่พนักงาน

ด้านการเงิน และงบประมาณ (Money)

ทองหล่อ เศรษฐ (2536) กล่าวว่า การเงินเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญประการหนึ่งต่อการบริหารงาน เพราะการที่จะให้ได้ว่าซึ่งกำลังคนที่มีความรู้ความสามารถเหมาะสมกับตำแหน่งที่จะปฏิบัติ ต้องอาศัยเงิน หรืองบประมาณเพื่อเป็นค่าจ้าง ค่าตอบแทนและนอกจากนี้เงินยังเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการซื้ออุปกรณ์เครื่องมือ เครื่องใช้ เพื่อการดำเนินงานของสำนักงาน ดังนั้นพอสรุปได้ว่า เงินเป็นทรัพยากรการบริหารที่จำเป็นอีกประการหนึ่งที่ช่วยให้กลไกอื่นๆ ในระบบการบริหาร มีความคล่องตัวมากยิ่งขึ้นนั่นเอง

ผู้บริหารต้องคำนึงถึงสิ่งต่างๆต่อไปนี้

1. วัตถุประสงค์ของการจัดการในเรื่องการเงิน ผู้บริหารจะต้องทราบเพื่อป้องกันการใช้จ่ายเงินในทางที่ผิด และสูญเสียนเงินไปโดยเปล่าประโยชน์
2. ผู้บริหารมีหน้าที่รับผิดชอบ การจัดเตรียมงบประมาณเป็นงานที่ต้องประสานกันหลายๆ อย่าง ต้องมีแผนงาน โครงการ ตลอดจนค่าใช้จ่ายละเงินทุนที่ได้รับมาจากสายงานต่างๆผู้บริหารจะต้องทราบหรือพิจารณาเตรียมจัดงบประมาณ

การจัดทำงบประมาณ ต้องการการจัดแผนงานทางการเงินอันที่เกี่ยวกับงานเพื่อให้งานสำเร็จตามเป้าหมาย ผู้บริหารมีหน้าที่ที่จะต้องจัดทำงบประมาณเตรียมไว้สำหรับแผนระยะ 1 ปี 3 ปี 5 ปี หรือ 7 ปี โครงการสำคัญแต่ละโครงการจะต้องกำหนดไว้ล่วงหน้าหลาย ๆ ปี ฉะนั้นการจัดทำงบประมาณการเงินต้องจัดไว้สำหรับโครงการระยะยาวด้วย

ปรีชา พงษ์เพ็ง (2537) กล่าวว่า งบประมาณ คือ แผนการเงินของรัฐบาลที่จัดทำขึ้น เพื่อแสดงรายรับและรายจ่ายของโครงการต่างๆที่รัฐบาลกำหนดว่าจะกระทำในระยะเวลาที่กำหนด โดยกำหนดจำนวนเงินค่าใช้จ่ายของแต่ละโครงการว่าจะใช้จ่ายเป็นเงินเท่าไร และจะหาได้จากทางไหนบ้าง เพื่อนำมาใช้จ่ายในโครงการนั้น ๆ

ด้านสถานที่ วัสดุอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก (Materials)

ธงชัย สันติวงษ์ (2531) กล่าวถึง วัสดุ อุปกรณ์ว่า เป็นปัจจัยที่มีปริมาณและมูลค่าสูงไม่ต่างไปจากปัจจัยอื่นๆ เพราะวัตถุดิบสิ่งของเหล่านี้ จะต้องมีการจัดหาใช้ในการดำเนินการผลิตหรือพัฒนาตลอดเวลา เพื่อใช้ปฏิบัติงานให้เกิดประโยชน์สูงสุดและคุ้มค่า

ปรีชา พงษ์เพ็ง (2537) กล่าวถึง เครื่องมือเครื่องใช้ตลอดจน โสตทัศนูปกรณ์ที่ช่วยสนับสนุนส่งเสริมการจัดการ ซึ่งสิ่งอำนวยความสะดวก และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา ได้แก่ สถานที่ออกกำลังกาย สนามกีฬา โรงยิมเนเซียม สระว่ายน้ำ และอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการออกกำลังกาย และการกีฬา ทั้งที่ได้มาตรฐานและไม่มาตรฐาน เพื่อตอบสนองความต้องการออกกำลังกาย หรือมีไว้เพื่อให้บริการสำหรับผู้ที่ต้องการ และไม่ต้องการออกกำลังกาย และเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ ก็ได้สามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. สิ่งอำนวยความสะดวกในร่ม (Indoor Facilities) หมายถึง สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ทางด้านกีฬาที่จัดขึ้นภายในอาคารหรือสถานที่ที่กำหนดไว้ ซึ่งประกอบด้วย โรงยิมเนเซียม สนามกีฬาในร่ม ห้องนันทนาการ ห้องน้ำเป็นต้น

2. สิ่งอำนวยความสะดวกกลางแจ้ง (Outdoor Facilities) สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆที่อยู่กลางแจ้ง เช่น สนามกีฬาต่างๆที่อยู่กลางแจ้ง สระว่ายน้ำ สวนสุขภาพ เป็นต้น

ด้านการจัดการ (Management)

การจัดการ มีความหมายแตกต่างกันออกไปในความนึกคิดของบุคคล การทำความเข้าใจความหมายของการจัดการจะเกิดประโยชน์ต่อการนำความรู้ไปใช้ในการบริหารและจัดองค์กร นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการจัดการไว้ดังนี้

ไฮแมน และ สก็อตต์ (Haimann and Scott, 1974) ได้ให้ความหมายว่า การจัดการคือ กระบวนการทางสังคม และเทคนิคในการใช้ทรัพยากรการบริหารในการดำเนินงานขององค์กรและทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเพื่อให้ประสบผลสำเร็จหรือบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร

ลองเกนเนคเกอร์ และพริงเกิล (Longenecker and Pringle, 1981) กล่าวว่า “การจัดการคือ กระบวนการรวบรวมและประสานการใช้ทรัพยากรการบริหารเพื่อดำเนินงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรที่ตั้งไว้”

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การจัดการคือ กระบวนการรวบรวมและประสานบุคคล เทคโนโลยี การทำงานและทรัพยากรต่างๆ เข้าด้วยกัน เพื่อให้ประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายขององค์กรอย่างเกิดประสิทธิภาพ

2. ทฤษฎีเกี่ยวกับกระบวนการจัดการ

เชลลาดูไร (Chelladurai, 1985) ได้สรุป ความจำเป็นของหลักในการจัดการกีฬาเอาไว้ 4 ประการ ซึ่งได้แก่

1. การวางแผน (Planning)
2. การจัดองค์การ (Organizing)
3. การชี้นำ (Leading)
4. การประเมินผล (Evaluating)

1. ด้านการวางแผน (Planning)

เชลลาดูไร (Chelladurai, 1985) กล่าวว่า การวางแผน หมายถึง การเตรียมการล่วงหน้า แล้วกำหนดวัตถุประสงค์ นโยบาย โครงการวิธีแก้ปัญหาตลอดจนการแสวงหาวิธีการที่ดีที่สุดง่ายที่สุด

และรวดเร็วที่สุดเพื่อดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ นอกจากนี้ยังรวมถึงการจัดลำดับกิจกรรมสำคัญๆตามลำดับก่อนหลังและตามลำดับเวลาที่จะต้องทำให้เสร็จ จัดให้มีทรัพยากรในการบริหารให้เพียงพอวางแผนเพื่อให้มีการประสานงานตลอดจนกำหนดระบบควบคุมงาน

สมพงษ์ เกษมสิน (2526) กล่าวว่า การวางแผนเป็นกระบวนการที่สำคัญในกระบวนการจัดการเป็นภาระหน้าที่และเป็นการใช้ศิลปะของภาวะผู้นำที่สำคัญของการวางแผนเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติงานให้ได้ผลดียิ่งขึ้น หลักการสำคัญที่ควรคำนึงในการวางแผนก็ควรพิจารณา มีดังนี้

1. การวางแผนควรกระทำเมื่อใด โดยปกติการวางแผนนั้นควรจะได้เริ่มปฏิบัติจัดทำขณะที่เริ่มดำเนินงานเป็นอันดับแรก ต่อจากนั้นผู้บังคับบัญชาอาจจัดวางแผนอีกเมื่อเริ่มงานใหม่หรือเมื่อเกิดปัญหาในการปฏิบัติ
2. วัตถุประสงค์ นโยบายจะต้องศึกษาและทำความเข้าใจให้ถ่องแท้ชัดเจน เพราะวัตถุประสงค์และนโยบายเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญที่สุดของการวางแผน หากไม่ทำความเข้าใจให้ดีเสียแต่ต้น แผนงานที่กำหนดขึ้นก็จะล้มเหลวและไร้ความหมายสิ้นเชิง
3. ปัจจัยต่างๆที่จำเป็นต้องใช้ในการวางแผนที่สำคัญ ได้แก่ ข้อมูลข่าวสารต่างๆ คน เงิน วัสดุสิ่งของ สถานที่และเวลา ฯลฯ จะต้องจัดให้พร้อม
4. วิธีดำเนินงานตามแผน เมื่อได้วางแผนขึ้นแล้ว จะต้องพิจารณาหาช่องทาง หรือ วิธีการที่จะต้องดำเนินงานตามแผนที่กำหนดขึ้นไว้ล่วงหน้าให้ได้ ทั้งนี้เพื่อช่วยให้แผนงานที่กำหนดขึ้นเป็นแผนที่จะสามารถดำเนินการได้
5. คำนึงถึงภูมิศาสตร์ สภาพแวดล้อม ดินฟ้าอากาศ คุณค่าทางสังคม พฤติกรรมของคนตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีอันเป็นที่ยึดถือของคนกลุ่มนั้น

2. ด้านการจัดองค์กร (Organizing)

สมพงษ์ เกษมสิน (2526) กล่าวว่า การจัดองค์กร หมายถึง กระบวนการที่จัดตั้งขึ้นเพื่อความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่างๆ ที่จะสามารถทำให้การประกอบการขององค์กรบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้

แนวความคิดในการจัดองค์กร (สมพงษ์ เกษมสิน, 2526)

การจัดองค์กร มีแนวคิดพื้นฐานมาจากการที่การดำเนินงานขององค์กรนั้นมีการกิจกรรมมาก ยากที่บุคคลเพียงคนเดียวจะทำเองโดยลำพังได้ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องนำภารกิจขององค์กรมาแบ่งกัน

ปฏิบัติจัดทำตามความรู้ความสามารถของบุคคล และการรวมงานขึ้นเป็นครั้งคราว กล่าวคือ การแบ่งงานออกเป็นส่วนๆ โดยมีเหตุผลว่า

1. งานนั้นมีปริมาณมากเกินไปที่บุคคลคนเดียวจะกระทำโดยลำพังได้
2. ในการที่จะแบ่งปันงานออกไปให้บุคคลหลายคนทำนั้น จำเป็นจะต้องมีการแบ่งงานเสียก่อน
3. ความต้องการที่จะให้ได้ประโยชน์จากลักษณะเฉพาะของงานทำให้จำเป็นต้องมอบหมายงานให้บุคคลที่มีความชำนาญพิเศษเป็นผู้ปฏิบัติจัดทำ

หลักของการจัดองค์กร (สมพงษ์ เกษมสิน, 2526)

โดยทั่วไปหลักของการจัดองค์กรย่อมประกอบด้วยลักษณะสำคัญ ดังนี้

1. วัตถุประสงค์
2. การแบ่งงานตามลักษณะเฉพาะ ช่วงการบังคับบัญชา
3. การรวมอำนาจการบังคับบัญชาให้บุคคลหนึ่งเป็นผู้รับผิดชอบในการบริหารรวมทั้งให้มีการประสานงาน
4. อำนาจหน้าที่
5. ความรับผิดชอบ

องค์ประกอบในการจัดองค์กร (สมพงษ์ เกษมสิน, 2526)

ในการจัดองค์กรนั้น มีองค์ประกอบสำคัญหลายประการที่ผู้บริหารหรือนักจัดองค์กรควรทราบเพื่อประโยชน์ในการจัดองค์กรและวางแผนรูปแบบขององค์กรให้เหมาะสม สนองวัตถุประสงค์ของการจัดองค์กร องค์ประกอบที่ควรทราบได้แก่

1. หน้าที่การงาน
2. การแบ่งการทำงาน
3. การรวมและการกระจายอำนาจในการจัดองค์กร
4. หน่วยงานที่สำคัญขององค์กร
5. การส่งเสริมสัมพันธ์ภาพระหว่างหน่วยงาน
6. สายการบังคับบัญชา
7. ช่วงการบังคับบัญชา

8. เอกภาพทางการบริหาร

3. การชี้นำ (Leading)

สาคร สุขศรีวงศ์ (2549) กล่าวว่า การนำ หรือ การชี้นำ หมายถึง การใช้ภาวะผู้นำของผู้บริหารร่วมกับการจูงใจในการทำให้สมาชิกขององค์กรทำงานของตนเองอย่างเต็มที่เพื่อให้องค์กรได้รับผลสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

การชี้นำประกอบด้วยองค์ประกอบ 2 ส่วน ซึ่งผู้บริหารจำเป็นต้องใช้ให้เกิดประโยชน์ คือ ภาวะผู้นำ และการจูงใจ ผู้บริหารจำเป็นต้องศึกษาว่าจะสามารถพัฒนาภาวะผู้นำของตนได้อย่างไร พร้อมกับศึกษาว่าจะสามารถจูงใจผู้อื่นได้อย่างไร จึงจะทำให้การทำหน้าที่ของตนในฐานะผู้นำองค์กรประสบความสำเร็จได้สูงสุด

ภาวะผู้นำ (Leadership) หมายถึงความสามารถของผู้นำในการทำให้บุคคลอื่นปฏิบัติตามอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร

การจูงใจ (Motivation) หมายถึง การชักจูงให้บุคคลอื่นแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มที่เพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์กรที่กำหนดไว้

4. การประเมินผล (Evaluating)

ไบรอันต์ และไวท์ (Bryant and White, 1982) กล่าวว่า การประเมินผล หมายถึง ความพยายามอย่างหนึ่งในการบันทึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นและกำหนดว่าทำไมสิ่งนั้นจึงเกิดขึ้นได้

ดังนั้นจึงเป็นการตรวจสอบและวัดสิ่งที่แผนได้กำหนดไว้ในขั้นของการวางแผน และเมื่อนำแผนไปดำเนินการแล้ว สิ่งที่เปลี่ยนแปลงและเกิดขึ้นนั้นเป็นไปตามที่กำหนดและคาดหมายไว้เพียงใด โดยนำเอาผลที่ได้มาพิจารณาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับแผนที่กำหนดไว้ จึงจะทำให้รู้ได้ว่าสิ่งที่แผนต้องการกับผลที่เกิดขึ้นจริงนั้นตรงกันหรือแตกต่างกันเพียงใด ด้วยเหตุผลอะไรบ้าง เป็นเหตุจากปัจจัยภายนอกหรือภายในของแผนอย่างไร ทั้งนี้เพื่อผู้วางแผนจะได้นำไปพิจารณาและใช้ประกอบการตัดสินใจต่อไป

โจนส์ (Jones, 1977 อ้างถึงใน อนันต์ เกตุวงศ์, 2541) ได้กำหนดขั้นในการประเมินผล ไว้ 3 ขั้นตอน คือ

1. กำหนดสิ่งที่จะประเมินว่าจะประเมินอะไร เริ่มแรกผู้ประเมินควรจะต้องรู้ว่า จะประเมินอะไร เมื่อรู้ว่า จะประเมิน โครงการใดแล้วจะต้องกำหนดต่อไปอีกว่าจะ

ประเมินอะไรบ้าง เช่น การประเมินการใช้ทรัพยากร หรือการบริหาร โครงการ หรือผลของโครงการอย่างใดอย่างหนึ่งหรือทุกอย่าง เป็นต้น

2. การวัดสิ่งที่จะประเมิน เมื่อกำหนดแล้วว่าจะประเมินอะไร ต่อไปต้องกำหนดว่าจะตรวจสอบหรือวัดสิ่งนั้น โดยวิธีใด จะใช้อะไรเป็นเครื่องวัด ซึ่งเป็นเรื่องของการเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องอันวิธีและหลักเกณฑ์ในการปฏิบัติอยู่ในเรื่องของการวิจัย ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการเพื่อใช้ต่อไป
3. การวิเคราะห์ข้อมูล เมื่อได้ข้อมูลมาครบถ้วนแล้วต่อไปเป็นเรื่องของการนำเก็บข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาได้ทำการวิเคราะห์ ผู้วิเคราะห์ต้องเลือกวิธีที่เหมาะสม เพื่อให้ได้ผลอย่างที่กำหนดไว้

3. หลักการเตรียมทีม

เทพระสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย (2538) การเตรียมทีมเข้าร่วมแข่งขันกีฬานั้น จำเป็นต้องมีการวางแผนทั้งระยะสั้น และระยะยาว ซึ่งปัจจัยต่างๆ ที่ทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จ ประกอบด้วย บุคลากร การจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม และสถานที่ อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก การฝึกฝนหรือการเตรียมนักกีฬาเพื่อทำการแข่งขันจำเป็นต้องมีการจัดหรือการวางแผนการฝึก ตลอดจนการเตรียมการด้านต่างๆซึ่งพอจะสรุปองค์ประกอบสำคัญๆได้ดังนี้

1. บุคลากร หมายถึง นักกีฬา ซึ่งเป็นปัจจัยหลักของการฝึกซึ่งจะลงทำการแข่งขัน และบุคลากรอื่นๆ ได้แก่ ผู้จัดการทีม โค้ช ผู้ให้การฝึก ตลอดจนเจ้าหน้าที่อำนวยความสะดวกขณะซ้อมหรือทำการแข่งขัน
2. สถานที่ อุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวก
3. การจัด โปรแกรมการฝึกซ้อม
4. งบประมาณ

โดยปัจจัยทั้ง 4 จะต้องมีความสัมพันธ์กันอย่างดี จึงจะทำให้การดำเนินการจัด หรือ การฝึกนักกีฬาเพื่อเข้าทำการแข่งขัน ได้มีความสมบูรณ์แบบ ก่อนทำการแข่งขัน หรือขณะทำการแข่งขัน

1. บุคลากร

บุคลากรนับว่า เป็นปัจจัยหลักสำหรับการจัดขบวนการหรือเตรียมการ สิ่งต่างๆ เพื่อให้การฝึกเป็นนักกีฬาเป็นไปตามเป้าหมาย ซึ่งแต่ละบุคคลต้องกำหนดบทบาท และหน้าที่ของตน เพื่อให้

เกิดการประสานงานสัมพันธ์กันระหว่างบุคคลด้วยกัน ตลอดจนสัมพันธ์กับปัจจัยอื่น ได้แก่ สถานที่ และ อุปกรณ์เครื่องอำนวยความสะดวก และการจัด โปรแกรมต่างๆ

ผู้จัดการทีมหรือผู้ควบคุมทีม

ผู้จัดการทีมหรือผู้ควบคุมทีมเป็นผู้จัดดำเนินการต่างๆทุกๆด้าน รวมทั้งธุรการ และ ติดต่อกับภายนอก จะต้องรับผิดชอบกิจกรรมทั้งหมดของเตรียมและการจัดส่งนักกีฬาเข้าทำการ แข่งขัน ซึ่งพอจะสรุปหน้าที่และคุณสมบัติของผู้จัดการทีมหรือผู้ควบคุมทีม ได้ดังนี้

1. เป็นที่ยอมรับของทุกคนในทีม และบุคคลทั่วไป
2. ควบคุมพฤติกรรมของนักกีฬา และสมาชิกของทีมโดยทั่วไป ได้แก่ มารยาท การแต่งกาย
3. บริหาร และจัดการกิจกรรมของทีมให้ดำเนินไปด้วยดี เช่น การจัดการเมื่อมีการเดินทางไปทำการแข่งขัน การเก็บตัว
4. ควบคุมกิจกรรมต่างๆให้ดำเนินไปด้วยความสะดวก
5. อำนวยความสะดวกตลอดจนจัดการกิจกรรมต่างๆ ของทีม เช่น งบประมาณ ธุรการ การสื่อสาร การฝึกซ้อมฯลฯ
6. ออกกฎระเบียบต่างๆให้สมาชิกของทีมปฏิบัติ
7. เป็นตัวแทนของทีมในการเข้าประชุม หรือ การตกลงกันระหว่างทีมอื่นๆ
8. เป็นผู้ที่มีความรับชอบ และกล้าตัดสินใจ
9. ประสานงานกับผู้ฝึกหัด และนักกีฬาในการทำปฏิทินกิจกรรมของทีม
10. เป็นที่ปรึกษาของสมาชิกในทีมถึงปัญหาต่างๆตลอดจนชี้แนวทางในการแก้ปัญหา
11. สรุปประเมินผลกิจกรรมต่างๆตลอดจนเก็บข้อมูลรายงานและเอกสารต่างๆ

ผู้ฝึกสอนหรือโค้ช

ชาวยุชย์ โพธิ์คลัง (2532) กล่าวว่า ผู้ฝึกสอนหรือโค้ช คือ บุคคลที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการสอน การฝึก ด้านเทคนิคต่างๆของกระบวนการจัดเตรียมทีมนักกีฬาและในเวลาทำการแข่งขัน ตลอดจนการวางแผนการฝึกตลอดจนดูแลการฝึกซ้อมและดูแลการแข่งขัน ถือเป็นผู้ที่ต้องรับภาระมากมายพอสมควร

อนันต์ อัฐ (2538) กล่าวว่า ถ้าองค์กรใดได้ผู้ฝึกสอนดีและนักกีฬาดีด้วย ก็จะได้รับความสำเร็จมากกว่า 75% แล้วดังนั้น เราจะเห็นว่าถ้านักกีฬามีชัยชนะ ผู้ฝึกสอนและคณะก็จะได้รับการดำเนินคดี ซึ่งพอจะกล่าวถึงคุณสมบัติและหน้าที่ของผู้ฝึกสอนหรือโค้ช ได้ดังนี้

คุณสมบัติ

1. มีลักษณะเป็นผู้นำที่ดี
2. มีจิตวิทยาในการควบคุมทีม และจิตวิทยาบุคคลดี
3. เป็นผู้ได้รับการฝึกอบรมทางด้านกีฬาทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งกีฬาที่รับผิดชอบเป็นอย่างดี
4. มีความรู้เรื่องกีฬาที่รับผิดชอบเป็นอย่างดี ในกติกาและทักษะของกีฬานั้นๆ
5. มีความรู้และรู้จักวิธีการสอนฝึกหัดเทคนิคและทักษะกีฬา
6. รู้จักการจัด โปรแกรมการฝึกซ้อมอย่างมีแบบมีแผน
7. รู้จักการใช้ และสอนวิธีใช้เครื่องมือ อุปกรณ์ที่นำมาฝึกหัดให้นักกีฬา ตลอดจนรู้จักวิธีการเก็บรักษาอุปกรณ์ให้อยู่ในสภาพที่ดี

หน้าที่

1. ศึกษาจุดบกพร่องของนักกีฬาและของทีมเพื่อนำไปฝึกหัดใหม่ให้ดีขึ้น
2. รับผิดชอบนักกีฬาในทีมและรักษาผลประโยชน์ของทีม
3. อำนวยความสะดวกให้นักกีฬาในการฝึกซ้อมหรือการแข่งขัน
4. ให้คำปรึกษาตลอดจนช่วยแก้ปัญหาแก่นักกีฬาในเรื่องของทักษะ ตลอดจนปัญหาส่วนตัวของนักกีฬา
5. แบ่งหน้าที่รับผิดชอบอื่นๆนอกเหนือจากทักษะการเล่น เช่น หัวหน้าทีม วัสดุ อุปกรณ์ ปฏิคม ฯลฯ
6. บริหารและการจัดการ 4M โดยสมบูรณ์แบบ
7. วางระเบียบข้อบังคับในการฝึกซ้อมและแข่งขัน
8. ประสานงานการใช้ทรัพยากรให้เกิดประโยชน์สูงสุด
9. ประเมินผลและพัฒนาทีมต่อไป

ทักษะของผู้ฝึกสอน ได้แก่

1. ความรู้และทักษะเฉพาะกิจ (Technical Skills) มีความสนใจความชอบในกีฬานั้นมีประสบการณ์ในเกมส้นๆมาบ้างพอสมควร มีทักษะส่วนบุคคลในกีฬานั้นๆพอสมควร และสามารถแสดงหรือทำตัวอย่างให้นักกีฬาได้เป็นอย่างดี
2. ความคิดที่ดีในการทำทีม (Conceptual Skills) ซึ่งจะต้องมีภาวะการณืเป็นผู้นำการวางแผน การวิเคราะห์ปัญหาและการตัดสินใจ มีความมุ่งมั่นและมองไกล มีความสามารถในการจัดการและชี้นำที่จะพาทีมไปถึงเป้าหมายได้
3. ทักษะในเชิงบริหาร (Administrative or Management Skills) ผู้ฝึกจะต้องเป็นครูที่ดีด้วย เป็นนักจัดการที่ดีเกี่ยวกับตารางการฝึกหัด วิธีฝึกหัด จัดกลุ่มในการฝึกให้แก่ นักกีฬาและผู้ร่วมงานมีความสุขที่จะฝึกหัดและเต็มใจรวมกันเป็นหนึ่งเดียว ทำอะไรที่พร้อมเพียงกัน มีจิตมุ่งมั่นที่จะนำทีมไปสู่ชัยชนะร่วมกัน และมีระบบติดตามผลที่ดี
4. ทักษะในเชิงมนุษยสัมพันธ์ (Interpersonal or Human Skills) มีความเป็นผู้นำยอมรับฟังความคิดเห็นของบุคคลอื่น เข้าใจคนอื่น มีการให้กำลังใจ ทำงานร่วมกับคนอื่นๆ

นักกีฬา

นักกีฬานับว่าเป็นปัจจัยบุคคลที่สำคัญที่สุด สำหรับการจัดการกระบวนการฝึก เพราะเป็นเป้าหมายที่ทุกปัจจัยจะต้องส่งเสริมให้กับผู้เล่นหรือผู้ฝึกกีฬาสอบผลสำเร็จในการแข่งขัน ฉะนั้นตัวนักกีฬาเองจะต้องทราบถึงคุณลักษณะของนักกีฬาให้ดีด้วยนักกีฬาที่ดีนั้นพอจะสรุปลักษณะที่ดีได้ดังนี้ คุณสมบัติทางด้านร่างกาย คุณสมบัติทางด้านจิตใจและคุณสมบัตินิสัยของนักกีฬา

คุณสมบัติทางด้านร่างกาย

วีริยา บุญชัย (2523) กล่าวว่า นักกีฬาจำเป็นต้องมีสภาพร่างกายที่พร้อม กล่าวคือ มีสมรรถภาพทางด้านร่างกายดี มีทักษะทางด้านกีฬาประเภทนั้นๆและองค์ประกอบ โครงร่าง สัดส่วนร่างกายที่พอเหมาะ

โดยส่วนประกอบที่สำคัญของการที่มีสมรรถภาพทางกายที่ดีไว้ ได้แก่

1. ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ
2. ความอดทนของกล้ามเนื้อ
3. กำลังของกล้ามเนื้อ

4. ความอ่อนตัวของกล้ามเนื้อ
5. สมรรถภาพของหัวใจและหลอดเลือด
6. การประสานงานของประสาทและกล้ามเนื้อ

คุณสมบัติทางด้านจิตใจ

มีคำกล่าวว่า ชนใจตัวเองไม่ได้ก็อย่าหวังชนะใครเลย นักกีฬาเหมือนกัน จำเป็นต้องมีคุณสมบัติหรือสภาพของจิตใจที่ดี มีความอดทน ไม่ท้อแท้ต่อความเหน็ดเหนื่อย ไม่ว่าจะเป็นการฝึกซ้อมหรือขณะทำการแข่งขัน มีสมาธิ การตัดสินใจที่ดี การควบคุมอารมณ์ได้ดีก็สิ่งสำคัญ เพราะขณะแข่งขัน ความตื่นเต้นมักเกิดขึ้นได้ ขณะเดียวกันความกดดันบีบคั้นทางสภาพของจิตใจ ก็จะมีผลต่อการเล่นของนักกีฬาซึ่งผู้เล่นที่ดีจะต้องควบคุมหรือหาวิธีการควบคุมสถานการณ์ที่เกิดขึ้นให้ได้และต้องรวดเร็ว จึงจะทำให้ผู้เล่นหรือนักกีฬาประสบความสำเร็จคุณสมบัติที่สำคัญประการสุดท้ายก็คือความมีน้ำใจเป็นนักกีฬาซึ่งเป็นคุณสมบัติที่พึงประสงค์ของทุกคน ไม่ว่าจะเป็นผู้แพ้หรือผู้ชนะก็จำเป็นต้องมีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย

คุณสมบัติด้านระเบียบวินัยในตัวเอง

ผู้เล่นหรือนักกีฬาจะประสบความสำเร็จได้นั้น จะต้องเป็นผู้ที่มีระเบียบวินัยใน

ตัวเองซึ่งพอจะกล่าวเป็นข้อๆ ได้ดังนี้

1. ปฏิบัติตามกฎระเบียบของสถาบัน คณะ หรือทีมที่มีไว้ เช่นการฝึกซ้อม การซ้อมตัว ระเบียบการแข่งขัน
2. เป็นผู้ตรงต่อเวลา ไม่ว่าจะเป็นการฝึกซ้อม หรือการแข่งขันก็ตาม
3. มีระเบียบวินัยต่อสภาพความเป็นอยู่ทั่วไป
4. ต้องเล่นหรือแข่งขันอย่างเต็มความสามารถ
5. อุทิศเวลาให้กับการฝึกซ้อม หรือ การแข่งขันอย่างสม่ำเสมอ

นักกีฬา คือ หัวใจของกระบวนการจัดการฝึกนักกีฬา หรือเป็นบุคคลที่สำคัญที่สุดของ บังคับการฝึกฉะนั้นนักกีฬาควรมีคุณสมบัติของนักกีฬา ซึ่งหน้าที่ของนักกีฬาควรจะเป็นดังต่อไปนี้

1. เต็มใจ สมัยครใจ และตั้งใจที่จะรับการฝึก และเล่นกีฬาอย่างมีเป้าหมาย
2. มีเวลาที่จะรับการฝึกหัด และลงทำการแข่งขัน

3. มีพื้นฐานสมรรถภาพทางด้านร่างกายดี ได้แก่ ความแข็งแรง ความคล่องแคล่วว่องไว ความรวดเร็ว การทรงตัว และกำลัง
4. มีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาทักษะกีฬาที่ได้จากการฝึกหัดและการศึกษา
5. มีระเบียบวินัย เชื่อฟังการสอนของผู้ให้การฝึกหัด
6. เป็นผู้ที่ตรงต่อเวลา
7. มีปฏิภาณไหวพริบดี กล้าตัดสินใจ
8. เป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา และรู้จักเสียสละ
9. รู้กฎระเบียบกติกาการเล่น
10. ควรศึกษาวิธีการเล่นเกมในแบบต่างๆเช่น เกมรุก เกมรับ
11. ให้เกียรติ และเชื่อฟังคำตัดสินของผู้ตัดสินขณะที่ลงทำการแข่งขัน
12. มีความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมทีม รู้ตำแหน่งหน้าที่ในการเล่นของตนเองขณะลงทำการแข่งขันประเภททีมหรือประเภทคู่
13. เล่นเต็มความสามารถทุกครั้งเมื่อลงทำการแข่งขัน

2. สถานที่ อุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวก

เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย (2538) กล่าวว่า สถานที่ อุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวก นับว่าเป็นปัจจัยหนึ่งสำหรับการฝึก หรือ การเตรียมนักกีฬาซึ่งเป็นหน้าที่ของบุคคลในทีม จะต้องจัดเตรียมให้สามารถใช้ได้อย่างดี ซึ่งได้แก่ สถานที่ สนาม อุปกรณ์ รวมถึงห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ห้องน้ำ ฯลฯ ตลอดจนเครื่องมือที่คิดทำขึ้นพิเศษสำหรับการฝึกนักกีฬาให้พัฒนาเร็วขึ้น หรือพัฒนาไปไกลกว่าทีมอื่น จึงจะทำให้ประสบความสำเร็จ ข้อควรคำนึงเกี่ยวกับสถานที่ อุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวก มีดังนี้

1. มีจำนวนเพียงพอกับความต้องการ
2. ต้องอยู่ในลักษณะที่ดีสามารถใช้งานได้ดีและทันสมัย
3. ต้องรู้จักวิธีการใช้อุปกรณ์เครื่องมือต่าง ๆ
4. ต้องรู้จักจัดสรรอุปกรณ์ เครื่องมือให้เหมาะสม
5. ต้องคำนึงถึงความปลอดภัยในการใช้สถานที่ อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก
6. รู้จักการบำรุงเก็บรักษาให้มีสภาพที่ดี
7. มีผู้รับผิดชอบจัดการเกี่ยวกับสถานที่ อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

8. สำหรับกรณีที่สถานที่ อุปกรณ์ เครื่องมือต่างๆ มิใช่เป็นของเราเอง จะต้องติดต่อกขอ อนุญาตต่อผู้รับผิดชอบและจงการขอใช้ล่วงหน้า โดยมีรายละเอียดถึงสิ่งที่ต้องการ วัน-เวลาที่ขอ ใช้อย่างเป็นทางการและต้องได้รับการตอบที่เป็นทางการเช่นกัน ตลอดจนเมื่อเลิกใช้แล้ว ต้องส่งคืนในสภาพที่ดีเหมือนตอนรับมา
9. มีบัญชีอุปกรณ์และสถานที่เก็บ เพื่อป้องกันการสูญหาย การทำบัญชีอุปกรณ์ และ เครื่องอำนวยความสะดวก จำเป็นอย่างยิ่ง เพราะจะเกิดความสะดวกในการเก็บรักษา และการใช้นอกจากนี้แล้วจะเป็นหลักฐานที่ใช้อ้างอิงเมื่อมีการตั้งงบประมาณ โดยทั่วไปจะแบ่งลักษณะอุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวก เป็น 2 ประเภท คือ วัสดุสิ้นเปลืองและครุภัณฑ์ ซึ่งเป็นอุปกรณ์มั่นคงถาวร ใช้งานได้นาน จำเป็นต้องมีการ บำรุงรักษา

สมคิด ชิตประสงค์ (2517) กล่าวว่า อุปกรณ์พลศึกษาเป็นสิ่งที่จำเป็นและสำคัญยิ่งในการ สอนพลศึกษาหากขาดอุปกรณ์แล้ว จะทำให้การเรียนการสอนไม่ได้ผลเท่าที่ควร ฉะนั้นทาง โรงเรียนควรจัดให้มีอย่างเพียงพอ ได้สัดส่วนกับจำนวนนักเรียนในกิจกรรมต่างๆ ดังนั้น สิ่งที ควร คำนึงถึงในจัดการอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกทางพลศึกษา คือ

1. ขนาดของสถานที่ อุปกรณ์ต้องมีความเหมาะสมกับสภาพและขนาดของผู้เรียนเพื่อช่วย ให้การฝึกสัมฤทธิ์ผล
2. สถานที่และสภาพแวดล้อม มีความสะอาดและสวยงาม จะช่วยจูงใจให้นักเรียนมีความ อยากรเรียนอยากเล่น
3. จำนวนของอุปกรณ์ ควรมีมากพอที่จะทำให้ให้นักเรียน ได้ฝึกหัดอย่างทั่วถึง
4. สถานที่ต้องส่งเสริมการเรียนรู้และสิ่งรบกวนน้อยที่สุด

สุนทรี ศิลพิพัฒน์ (2519 อ้างถึงใน เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย, 2533) ได้ศึกษาถึงลักษณะ หรือคุณสมบัติของที่พักอาศัยที่เหมาะสมต่อการดำรงชีวิตไว้ว่าควรเป็นสถานที่ซึ่งสามารถ ตอบสนองความต้องการทั้งทางร่างกายและจิตใจ ดังนี้

1. ตอบสนองความต้องการทางร่างกาย เพื่อความเหมาะสมในการดำรงชีวิต และ ประกอบกิจกรรมต่างๆ โดยมีเกณฑ์มาตรฐานดังนี้
 - 1.1 การถ่ายเทอากาศที่ดี เพื่อให้เกิดอากาศบริสุทธิ์ และเพื่อ ไม่ให้เกิดความชื้นขึ้นในที่พัก อาศัย ทั้งนี้ควรมีทางระบายอากาศไม่น้อยกว่าร้อยละ 20 ของพื้นที่ตัวอาคาร
 - 1.2 อุณหภูมิที่พอเหมาะ ควรเป็น 71.5 ฟาเรนไฮน์ และมีความชื้นสัมพัทธ์ 20-50%

- 1.3 แสงสว่าง ต้องเพียงพอเพื่อความสะดวกต่อการทำงานให้ได้ผลปลอดภัยและรวดเร็ว
- 1.4 ปราศจากสิ่งรบกวนอื่นๆ ที่อาจก่อให้เกิดความรำคาญและถ้าเป็นไปได้ในระยษณานยอม มีอันตรายต่อร่างกายและจิตใจ สิ่งรบกวนเหล่านี้ ได้แก่ เสียง ควัน ฝุ่น
2. ตอบสนองความต้องการทางจิตใจ เช่น การจัดบ้านเรือนให้สวยงามเรียบร้อย สะอาดสงบ และมีความร่มรื่นจากต้นไม้ ตั้งอยู่ในที่ที่เหมาะสม ไม่ใกล้โรงงานอุตสาหกรรม โรงพยาบาล อุ้งรถยนต์ จนเกินไป
3. สามารถป้องกันอุบัติเหตุได้ ก่อสร้างด้วยวัสดุที่แข็งแรงถาวรไม่เป็นเชื้อเพลิง มีระบบป้องกันอัคคีภัย ก่อสร้างถูกต้องตามหลักวิชาการสามารถป้องกันโรคติดต่อ เช่น กำจัดขยะ น้ำเสียจากบ้านเรือน การจัดห้องนอน น้ำดื่มน้ำใช้ให้ถูกสุขลักษณะ

3. การจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม

บูเชอร์ (Bucher, 1986 อ้างถึงใน อนันต์ อัดชู, 2538) กล่าวว่า การฝึกซ้อม (Training) เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักกีฬาทุกประเภท เพราะการฝึกซ้อมที่ได้กระทำจนบรรลุเป้าหมาย แล้วจะทำให้บุคคลที่ได้รับการฝึกซ้อมนั้นเกิดความพร้อมทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจก่อนที่จะลงมือทำการแข่งขัน ทั้งนี้ เป็นเพราะการฝึกซ้อมให้ผลต่อเซลล์ เนื้อเยื่อ อวัยวะ และระบบกล้ามเนื้อ ระบบหายใจ ระบบการไหลเวียนเลือด ระบบประสาท ระบบย่อยอาหาร ระบบขับถ่าย และความร้อนในร่างกายดีขึ้น

ผลที่เกิดจากการฝึกจะทำให้ระบบกล้ามเนื้อแข็งแรง เหนียวและหนาขึ้นมีการสะสมอาหารไว้ได้มากขึ้นกว่าเดิม มีความทนต่อความเป็นกรด-ด่าง ได้อย่างดี ทนต่อการเหน็ดเหนื่อยมากยิ่งขึ้น สามารถใช้ออกซิเจนได้มากขึ้น ระบบประสาทมีการสั่งงานด้วยความรวดเร็วและแรงขึ้น การสั่งงานของระบบประสาทมีความสัมพันธ์กันดีกับการทำงานของกล้ามเนื้อ ทำให้การทำงานมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

การฝึกซ้อมนอกจากจะมีผลต่อร่างกายหรือสมรรถภาพทางกาย โดยตรงแล้วยังมีผลต่อด้านอื่นๆอีกคือ

1. ด้านจิตใจ การฝึกซ้อมกีฬานานหรือประเภทต่างๆ เสมือนหนึ่งการจำลองการแข่งขันจริงมากระทำซ้ำๆ เพื่อให้ ผู้ที่ได้รับการฝึกซ้อมเกิดความเชื่อมั่น ความศรัทธาในความสามารถของตนเองอย่างมี เหตุมีผล ทำให้จิตใจมั่นคงไม่ประหวั่น ตระหนกตกใจ เมื่อเวลาลงทำการแข่งขันจริงๆซึ่งสอดคล้องกับ รูนี และ รอดิก (Runi and Roudik,

1930 อ้างถึงในอนันต์ อัดชู, 2538) ที่กล่าวว่า นักกีฬาที่ไม่ได้เตรียมตัวก่อนการแข่งขัน คล้ายๆกับนักเรียนที่ไม่ได้อ่านหนังสือก่อนสอบ” เขาจึงทำการทดลองกับนักกีฬา เหล่านั้นทั้งทางด้านจิตใจและ Motor task เขาพบว่า นักกีฬาที่ไม่พร้อมที่จะเข้าแข่งขัน นั้นทำข้อสอบไม่ดี ทั้งทางด้านจิตใจและข้อสอบทางด้าน Motor task ด้วย

2. ด้านสังคม การฝึกซ้อมที่ดีต้องประกอบด้วยบุคคลอย่างน้อย 2 คน คือ นักกีฬาและผู้ฝึกสอน ถ้าเป็นนักกีฬาประเภททีมก็จะต้องมีผู้เล่นมากกว่า 1 คนขึ้นไป การมีผู้เล่นมากกว่า 1 คนนั้น ข้อมความหมายว่า สภาพทีมเริ่มมีพื้นฐานของผู้เล่นต่างกัน เช่น อาจจะต่างกันในเรื่อง วัชวุฒิ คุณวุฒิ คณะที่เรียน รายวิชาที่เรียน สภาพครอบครัวทาง บ้าน สภาพเศรษฐกิจ การเงิน หรือสุขภาพร่างกาย ล้วนแล้วแต่เป็นปัญหาและอุปสรรค แต่การฝึกซ้อมจะให้นักกีฬาและผู้ที่เกี่ยวข้องรู้จักปรับตัวเข้ากับผู้อื่น เพื่อหล่อหลอม ความแตกต่างเหล่านั้นให้เป็นเหมือนหนึ่งบุคคลคนเดียวกัน เพื่อเป้าหมายแห่งชัยชนะ ร่วมกัน
3. ด้านอารมณ์ ในการฝึกซ้อม ผู้ฝึกสอนต้องพยายามให้ผู้เล่นเล่นอย่างเต็มที่ ใช้ทักษะ เทคนิค และกลวิธีในการเล่นอย่างจริงจัง ฉะนั้น โอกาสที่ผู้เล่นจะปะทะ กระแทบ กระแตกกัน ก็เป็นเรื่องธรรมดา การฝึกซ้อมจึงฝึกให้ผู้เล่นรู้จักให้อภัย ควบคุมอารมณ์ มีการยับยั้งใจ มีอารมณ์ดีซึ่งสอดคล้องกับแนฟ และ แฮกแมน (Knapp and Hagman อ้างถึงใน สมคิด ชิตประสงค์, 2517) ที่กล่าวว่า กิจกรรมพลศึกษามีส่วนสำคัญ ในการ ส่งเสริมพัฒนาอารมณ์โดยปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นรู้จักควบคุมอารมณ์ที่แสดงออก
4. ด้านสติปัญญา การฝึกซ้อมจะทำให้ผู้เล่นได้ใช้สมอง หรือ สติปัญญาในการเรียนรู้ ทักษะ เทคนิค และกลวิธีในการเล่น สามารถที่จะตัดสินใจแก้ปัญหาเฉพาะหน้า และ นำทักษะที่ฝึกมาใช้ได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับ (อนันต์ อัดชู, 2538) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ทักษะนั้นองค์ประกอบที่สำคัญอันหนึ่งคือ การฝึก และสอดคล้องกับ ราท เมลล์(Rathmell, 1978 อ้างถึงใน สมคิด ชิตประสงค์, 2517) ซึ่งกล่าวว่า การเรียนรู้ การ บวกเลขของเด็กจะเรียนรู้จากประสบการณ์ 3 ด้าน ด้านหนึ่งที่สำคัญ คือ การฝึกบวก เลขบ่อยๆ จนกระทั่งเด็กสามารถระลึกตัวเลขได้ทันที

การจัดโปรแกรมการฝึกซ้อมนั้นเป็นหน้าที่ของโค้ช ผู้ให้การฝึกหรือครูฝึกและผู้จัดการทีม ตลอดจนนักกีฬาที่จะต้องร่วมกันจัดดำเนินการขึ้น มีการวางจุดมุ่งหมายร่วมกันและร่วมมือกับทุก ฝ่ายเพื่อให้การจัด โปรแกรมการฝึกบรรลุเป้าหมายตามที่ต้องการ สิ่งที่ต้องคำนึงถึงการจัด โปรแกรม

การฝึกก็คือต้องคำนึงถึงสถานที่ อุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวก โดยจัดโปรแกรมให้สัมพันธ์กับสถานที่ อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกที่มีอยู่หรือต้องจัดเตรียมขึ้น และต้องสอดคล้องกับเวลา ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดโปรแกรมว่าจะกำหนดช่วงเวลาการฝึกอย่างไรจึงจะทำให้นักกีฬาให้มีการพัฒนาด้านทักษะ ความสามารถในการเล่นหรือการแข่งขันพอดี หรือทำให้นักกีฬามีความพร้อมถึงจุดสูงสุดในช่วงเวลาที่ต้องลงทำการแข่งขัน

ตัวอย่างโปรแกรมการฝึกซ้อมได้แก่

แฮมเมอร์สเลย์ และ ปาร์คเกอร์ (Hammersley and Parker, 1983) ได้จัดการฝึกเป็น 3 ระยะ ได้แก่

ระยะที่ 1 กิจกรรมพักผ่อน (Active rest) คือ การจัดกิจกรรมให้นักกีฬาประเภทนั้นทนทานการ โดยเน้นการสร้างสมรรถภาพทางด้านร่างกายให้นักกีฬาใช้เวลาประมาณ 2-2 ½ เดือน

ระยะที่ 2 การเตรียมการ (Preparation) คือ การจัดการฝึก โดยเริ่มตัวนักกีฬา เพื่อส่งเข้ามาทำการแข่งขัน การฝึก จะเน้นจากสมรรถภาพทางด้านร่างกายก่อนแล้วค่อยๆลดลง ซึ่งจะตรงกันข้ามกับการฝึกทักษะของนักกีฬา คือ เริ่มจากน้อยไปหามาก จะใช้เวลาประมาณ 2 ½ - 3 เดือน

ระยะที่ 3 การแข่งขัน (Competition) เป็นระยะที่นักกีฬา ได้ฝึกความสามารถทางด้านกีฬา พร้อมทั้งจะเข้าทำการแข่งขัน หรือ พร้อมทั้งจะลงทำการแข่งขันได้

จากที่กล่าวมาแล้วนั้นเป็นผลของการดำเนินงานที่จะทำให้นักกีฬาประสบผลสำเร็จในการกีฬาระดับหนึ่ง สำหรับผลสำเร็จในลักษณะภาพรวมของประเทศชาตินั้นยังมีปัจจัยอื่นที่เป็นสิ่งสำคัญในการที่จะทำให้ประสบผลสำเร็จ หรือ ความเป็นเลิศทางการกีฬา ซึ่งประกอบด้วย องค์การกีฬา การดำเนินงาน บุคลากร สนาม และอุปกรณ์ ซึ่งจะส่งผลให้เกิดความเป็นเลิศ คือ สัมฤทธิ์ของความ เป็นเลิศในระดับต่างๆ ได้แก่ ระดับนักเรียนและเยาวชน ระดับนิสิตและนักศึกษา ระดับชาติ ระดับนานาชาติ

การพัฒนาการศึกษาในแต่ละประเทศ จะมีลักษณะที่เฉพาะ และแนวที่เป็นทฤษฎี หรือ หลักการร่วมกัน คือ มีขบวนการ หรือ วิธีการในลักษณะที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัยของแต่ละชาติที่จะนำมาใช้ ตลอดจนแนวคิด และการกำหนดเป้าหมายของการพัฒนาว่า ต้องการจะพัฒนาถึงระดับใด เช่น การกำหนดด้วยเงื่อนไขเวลา โดยแบ่งแผนการพัฒนาเป็นระยะๆและกำหนดเป้าหมายในแต่ละช่วงเวลา

4. งบประมาณ

ปรีชา พงษ์เพ็ง (2537) กล่าวว่างบประมาณ คือ แผนการเงิน(Financial plan) ซึ่งหมายถึง แผนที่มีการกำหนดทรัพยากรทางการเงิน ให้เปลี่ยนแปลงมาเป็นวัตถุประสงค์ของชาติ การนำมา จัดสรรใช้จ่ายให้บรรลุวัตถุประสงค์ ขึ้นอยู่กับทางเลือกที่ฉลาด ความจำเป็นก่อนหลังเป็น สาระสำคัญของการงบประมาณ

4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จ

นภพร ทศนัยนา (2536) ได้กล่าวว่า การแสดงออกทางกีฬาเป็นการแสดงออกที่ต้องอาศัย ความสามารถทางกลไกในการเคลื่อนไหวและความสามารถทางสติปัญญาควบคู่กันไป เพื่อหลอม รวมให้การเคลื่อนไหวการแสดงทักษะต่างๆ เป็นไปอย่างพอดเหมาะกะกับระยะทาง ทิศทาง และเวลา ความสำเร็จในการกีฬา

ซิงเกอร์ (Singer, 1986 อ้างถึงใน นภพร ทศนัยนา, 2536) กล่าวว่า อายุและการเปลี่ยนแปลง อันเนื่องมาจากอายุ (Age and Aging Process) เป็นปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสำเร็จในการกีฬา โดยที่ อายุมีความสัมพันธ์กับการพัฒนาการของมนุษย์ ในช่วงที่ร่างกายอยู่ในช่วงเจริญเติบโต สมรรถภาพ ทางกายจะพัฒนาขึ้นตามจำนวนอายุที่เพิ่มขึ้น เช่น สมรรถภาพทางกายด้านความแข็งแรงของ กล้ามเนื้อมือ (Grip Strength) จะพัฒนาจากช่วงวัยแรกเกิดจนถึงจุดสูงสุดในช่วงอายุ 20 ถึง 30 ปี แล้วจะเริ่มลดลงเมื่ออายุเพิ่มขึ้น เป็นต้น (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2525 อ้างถึงใน นภพร ทศ นัยนา, 2536) นอกจากนี้อายุยังมีความสัมพันธ์กับวุฒิภาวะ อันได้แก่ ความสามารถทางกลไก (Motor Ability) ความสามารถในการรับรู้ การควบคุมอารมณ์ เป็นต้น และในการแข่งขันกีฬาหลาย รายการแข่งขันได้จัดแข่งขันด้วยการกำหนดกลุ่มการแข่งขันเป็นช่วงอายุ ทั้งนี้เพราะมีความเชื่อว่า อายุเป็นปัจจัยสะสมประสบการณ์ สมรรถภาพทางกายและสมรรถภาพทางจิต และความสามารถ ทางทักษะกีฬานักกีฬา

ศิลาปชัย สุวรรณธาดา (2548) กล่าวว่า ระดับความสามารถทางทักษะกีฬา (Level of Skills) ถูกระบุว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญ 1 ใน 3 องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬา คือ ระดับความสามารถทางทักษะกีฬา (Level of Skill) สมรรถภาพทางกายหรือความสมบูรณ์ของ ร่างกาย (Physical Fitness) และสมรรถภาพทางจิต (Mental Fitness)

ความพร้อมในการฝึกซ้อม (Readiness of Training) อันประกอบด้วยความพร้อมของ ระยะเวลาการฝึกก่อนแข่งขัน การทุ่มเทความพยายามในการฝึกของนักกีฬาและผู้เกี่ยวข้อง ความ

เพียงพอของจำนวนอุปกรณ์และสนามในการฝึกซ้อม คุณภาพของอุปกรณ์และสนามฝึกซ้อม การ จัดสวัสดิการช่วงฝึกซ้อม การ จัดสภาพแวดล้อมการฝึกให้คล้ายกับสภาพการแข่งขัน สิ่งเหล่านี้มีผล ต่อการเรียนรู้ทักษะ การเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย และสมรรถภาพทางจิตของนักกีฬา จาก การศึกษาของกูดล์ และ วิส (Gould, and Weiss, 1981 อ้างถึงใน นภพร ทศนัยนา, 2536) พบว่า ความพร้อมในการแสดงออกของนักกีฬา และเป็นปัจจัยสาเหตุที่สัมพันธ์กับความวิตกกังวลทางจิต นอกจากนี้ การบริหารจัดการให้ทีมนักกีฬาหรือโครงการกีฬาประสบผลสำเร็จ โบรเยิลและเฮย์ (Broyles, and Hay, 1979 อ้างถึงใน นภพร ทศนัยนา, 2536) ได้กล่าวว่าการเตรียมทีมกีฬาเพื่อ การแข่งขันมีหลายรายการที่ต้องเอาใจใส่ คือ การวางแผนการฝึกการจัดสภาพแวดล้อมและสิ่ง อำนวยความสะดวกให้ปลอดภัย การจัดหาอุปกรณ์ที่มีคุณภาพและทันสมัยในการฝึก การเสนอ เทคนิควิธีการหลายๆอย่างในการฝึก การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักกีฬา และการสรรหาผู้ ฝึกสอนที่มีคุณภาพมาเป็นผู้รับผิดชอบในการฝึกนักกีฬา

บุคลิกภาพของนักกีฬา (Personality) นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จจะมีคุณลักษณะ ประจำตัวที่แตกต่างจากบุคคลทั่วไปโดยทั่ว โดยเฉพาะทางด้านจิตใจและอารมณ์ ซิงเกอร์(Singer, 1986 อ้างถึงใน นภพร ทศนัยนา, 2536) ได้สรุปลักษณะสำคัญที่ส่งเสริมให้นักกีฬาบรรลุ ความสำเร็จไว้ 10 ประการ คือ ความมุ่งมั่น (Commitment) ยึดมั่นในตนเอง (Self-Orientation) ศักดิ์ศรีและความภูมิใจ (Prestige and Pride) รู้จักควบคุมตนเอง (Self Control) ยึดมั่นในการพัฒนา ความสามารถของตนเอง (Mastery Orientation) มีความเชื่อมั่น (Confidence) มีเจตคติเชิงบวก (Positive Thinking) มีความสามารถในการควบคุมอารมณ์ (Coping Ability) ทำงานแบบมีเป้าหมาย (Goal) และรู้จักการผสมผสานกลมกลืนสิ่งต่างๆให้เกิดประ โยชน์สูงสุด (Harmony) นอกจากนี้ นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จจะต้องเป็นบุคคลที่มีความเปิดเผย (Extroversion) มีวินัยในตนเอง (Self Discipline) มีความเป็นผู้นำ (Leadership) มีความทะเยอทะยาน(Ambition) กล้าเผชิญหน้า (Assertive) ขอมรับการฝึกสอน (Coachability)

ซิลปชัย สุวรรณธาดา (2548) กล่าวว่าสมรรถภาพทางจิต (Mental Fitness) เป็น องค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา เมื่อพิจารณาองค์ประกอบของ สมรรถภาพทางจิต จะพบว่ามียุทธศาสตร์ประกอบหลายประการที่เกี่ยวข้องกับ การแข่งขันกีฬา คือ ความสามารถในการควบคุมอารมณ์ (Emotional Stability) การมีจิตใจเข้มแข็ง (Tough Mindedness) ความสามารถในการควบคุมสมาธิและความตั้งใจ (Concentration and Attention Focusing) สิ่ง

เหล่านี้มีผลอย่างมากต่อสภาพร่างกาย โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงอันเกิดจากการหลังฮอร์โมน ทำให้เกิดการยับยั้งและส่งเสริมความสามารถในการแสดงออกของนักศึกษา

มอริส และ ซัมเมอร์ (Morris และ Summers, 2004) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นพลังงานภายในที่กำหนดพฤติกรรมของเรา ซึ่งมีผลต่อความคิด ความรู้สึกและการอยู่ร่วมกับผู้อื่น ในการศึกษา แรงจูงใจสูงเป็นที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ นักศึกษาสามารถเพิ่มความสามารถให้เต็มศักยภาพ แรงจูงใจเป็นเรื่องที่ผู้เกี่ยวข้องทางการศึกษาไม่ว่าจะเป็น ผู้ฝึกสอนกีฬา โค้ช นักจิตวิทยาการศึกษา ได้ให้ความสนใจและต้องการที่จะสร้างแรงจูงใจให้กับนักศึกษา ดังนั้นจึงเป็นการดีที่ผู้เกี่ยวข้องทางการศึกษาจะเข้าใจว่าจะไรทำให้ให้นักศึกษา ยังคงมีแรงจูงใจในการแข่งขันต่อไปได้แม้จะเป็นเวลาที่ยาวนาน นอกจากนี้ยังมีผู้ที่ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้หลาย ๆ ความหมาย ดังนี้ ไวด์เบิร์กและกูด (Weinberg และ Gould, 2007) กล่าวว่า แรงจูงใจคือ ทิศทางและความเข้มข้นของความพยายาม นอกจากนั้น โรเบิร์ต (Roberts, 2001) ยังสรุปว่า แรงจูงใจยังนำเสนอถึงปัจจัยส่วนบุคคลตัวแปรทางสังคม และ สิ่งที่คนรับรู้ถึงสาเหตุของการทำกิจกรรมว่าเพื่อเข้ามาแข่งขันกับคนอื่นหรือพยายามรักษาความเป็นเลิศเอาไว้ สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541) กล่าวว่า แรงจูงใจคือ ความต้องการของคน และถ้าคนแต่ละคนมีความต้องการในสิ่งใดๆ คนนั้นจะพยายามกำหนดทิศทางของพฤติกรรมให้เป็นไปตามความต้องการนั้นๆ แรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนดระดับความตั้งใจของคนให้แสดงพฤติกรรมต่างๆออกมาแรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับทุกคนในอันที่จะทำให้คนแต่ละคนกระทำ หรือไม่กระทำกิจกรรมใด ๆ ก็ได้ขึ้นอยู่กับความต้องการของคนๆนั้น สิบสาย บุญวีริบุตร (2541) ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า คือความต้องการของคนและถ้าแต่ละคนมีความต้องการในสิ่งใดๆ คนนั้นจะพยายามกำหนดทิศทางของพฤติกรรมให้เป็นไปตามความต้องการนั้นๆ แรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนดระดับความตั้งใจของคนให้แสดงพฤติกรรมต่างๆออก

กูด และ ไวส์ (Gould, and Weiss, 1981 อ้างถึงใน นภพร ทัศนัยนา, 2536) บรรยายสภาพการจัดการแข่งขัน (Environments) สภาพแวดล้อมในการแข่งขัน เช่น การจัดสายคู่แข่งขัน กรรมการและผู้ตัดสิน สภาพสนามและอุปกรณ์แข่งขัน สภาพการดูของผู้ดู สภาพอารมณ์ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้มีผลต่อสภาพอารมณ์ของนักศึกษา และการปรับตัวของนักศึกษา นักศึกษาที่สามารถปรับตัวให้เข้ากับบรรยากาศ สภาพแวดล้อมต่างๆ ได้ดี ย่อมสามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้และเกิดผลดีต่อการแสดงออก และการที่นักศึกษามีความพึงพอใจต่ออุปกรณ์และสนามแข่งขัน ทำให้นักศึกษามีความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่ต้องปรับตัวเองให้เคยชินกับอุปกรณ์และสนามที่ตนเองไม่พึงพอใจ จะทำให้การแสดงออกราบรื่นขึ้น

ความวิตกกังวล (Anxiety) เป็นปัจจัยที่พบว่ามีการศึกษาค่อนข้างมากในช่วงที่ผ่านมา และส่วนใหญ่เห็นว่าความวิตกกังวลเป็นสื่อความเครียด ที่ส่งผลต่อการแสดงออกทางลบในการแข่งขัน

กีฬา (Weinberg, and Genushi, 1980; Pemberton, and Cox, 1981; Gould, and Weiss, 1981; Gould et al. 1988 อ้างถึงใน นภพร ทศนัยนา, 2536) อย่างไรก็ตามในระยะหลังความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาได้ถูกศึกษาแยกเป็น 3 องค์ประกอบ คือ ความวิตกกังวลทางจิต (Cognitive Anxiety) ความวิตกกังวลทางกาย (Somatic Anxiety) และความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-Confidence)

เป้าหมายของความสำเร็จ (Goal) เป็นปัจจัยเสริมสร้างแรงจูงใจภายในแก่นักกีฬาในการทุ่มเทความพยายามในการฝึกซ้อมให้บรรลุ มีผลเชิงบวกต่อความสำเร็จในการแข่งขัน ถ้าเป้าหมายนั้นเป็นเป้าหมายที่ดี (Singer, 1986; Suin, 1980 อ้างถึงใน นภพร ทศนัยนา, 2536) คือ มีความเป็นจริง (Realistic) มีความเฉพาะเจาะจง (Specific) มีทิศทาง (Direction) สูงแต่สามารถบรรลุได้ (High But Attainable) และสามารถแยกเพื่อการปฏิบัติได้เป็นส่วนย่อย (Manageable Segments) วัดและประเมินผลได้ (Measurable) อย่างไรก็ตามความสำเร็จตามเป้าหมาย จำเป็นต้องอาศัยปัจจัยอื่นๆมาเกี่ยวข้อง โดยเฉพาะความมุ่งมั่นในการดำเนินงานให้บรรลุตามเป้าหมายของนักกีฬา ผู้ฝึกสอน และเกี่ยวข้อง

ความคาดหวัง (Expectation) ความคาดหวังในความสำเร็จ เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อสภาพจิตใจของนักกีฬา ซึ่ง โอเกลสบี, เบ็ลและกริฟฟิน (Oglesby, Bell and Griffin, 1981 อ้างถึงใน นภพร ทศนัยนา, 2536) ได้กล่าวไว้ว่า ความคาดหวังในโอกาสประสบความสำเร็จ เป็นแรงจูงใจที่มีผลต่อความพยายามในการฝึกซ้อม และความวิตกกังวล นักกีฬาที่มีความคาดหวังต่ำ จะต้องมีความวิตกกังวลสูง (Passer, 1984 อ้างถึงใน นภพร ทศนัยนา, 2536) ซึ่งมีอิทธิพลต่อการแสดงออกในขณะแข่งขัน โดยทั่วไปแล้ว การที่นักกีฬาจะประเมินระดับความคาดหวังของตนเองในระดับใดขึ้นอยู่กับ การหลอมรวมข้อมูลหลายประการ อันได้แก่ ความสามารถของตนเอง สมรรถภาพทางร่างกายและจิตใจ ความพร้อมในการฝึกซ้อม ความสามารถของกลุ่มต่อสู้ ผลการแข่งขันในอดีตที่ผ่านมา คุณค่าของการเสริมแรง การคาดคะเนเชิงนามธรรม องค์ประกอบด้านสถานการณ์ และความคาดหวังในอดีตที่ผ่านมา สิ่งเหล่านี้เป็นข้อมูลสำคัญที่นักกีฬาหลอมรวมเพื่อประเมินความคาดหวังในโอกาสความสำเร็จของตนเอง ซึ่งถ้าได้ผลทางบวก นักกีฬาก็จะมีความเชื่อมั่นในตนเอง ลดความวิตกกังวลและจะทำให้การแสดงออกดีขึ้น

ความสำคัญของการแข่งขัน (Importance of the Match) เป็นสื่อกระตุ้นให้เกิดความตื่นตัว และเป็นปัจจัยสาเหตุของความวิตกกังวล (Davies and Armstrong, 1989 อ้างถึงใน นภพร ทศนัยนา, 2536) โดยทั่วไปแล้วการประเมินความสำคัญของการแข่งขัน นักกีฬาจะประเมินจากคุณค่าของผลที่ได้รับจากการแข่งขัน เช่น ของรางวัล การได้เลื่อนเข้าไปแข่งขันในรอบต่อไป การได้รับ

ประสบการณ์หรือการเรียนรู้ เป็นต้น ดังนั้น ความสำคัญจึงเป็นปัจจัยในการตัดสินใจในการทุ่มเท ความพยายามในการฝึกซ้อมเตรียมตัวเพื่อการแข่งขัน และระดับความสนใจและตั้งใจในการ ปฏิบัติงานต่างๆขณะแข่งขัน

5. ทฤษฎีความคาดหวัง

ความคาดหวัง สิริวรรค์ อัสวกุล (2528) กล่าวว่า ความคาดหวัง หมายถึง ความคาดหวัง ของมนุษย์เป็นการคิดล่วงหน้าไว้ก่อน ซึ่งอาจจะไม่เป็นไปตามที่คิดไว้ แต่มีบทบาทสำคัญต่อ พฤติกรรมของบุคคลทฤษฎีความคาดหวัง วูม (Vroom, 1964 อ้างถึงใน ธร สุนทรายุทธ, 2553) ได้ เสนอรูปแบบของความคาดหวังในการทำงานซึ่งได้รับความนิยมนอย่างมากในการอธิบาย กระบวนการจูงใจของมนุษย์ในการทำงานโดยวูม มีความเห็นว่าการที่จะจูงใจให้พนักงานทำงาน เพิ่มขึ้นนั้นจะต้องเข้าใจกระบวนการทางความคิดและการรับรู้ของบุคคลก่อน โดยปกติเมื่อคนจะ ทำงานเพิ่มขึ้นจากระดับปกติเขาจะคิดว่าเขาจะได้อะไรจากการกระทำนั้นหรือการคาดคิดว่าอะไร จะเกิดขึ้นเมื่อเขาได้แสดงพฤติกรรมบางอย่างในกรณีของการทำงาน พนักงานจะเพิ่มความพยายาม มากขึ้นเมื่อเขาคิดว่าการกระทำนั้นนำไปสู่ผลลัพธ์บางประการที่เขามีความพึงพอใจ เช่น เมื่อทำงาน หนักขึ้นผลการปฏิบัติงานของเขาอยู่ในเกณฑ์ที่ดีขึ้นทำให้เขาได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเลื่อน ตำแหน่งและได้ค่าจ้างเพิ่มขึ้น ค่าจ้างกับตำแหน่งเป็นผลของการทำงานหนักและเป็นรางวัลที่เขา ต้องการเพราะทำให้เขารู้สึกว่าได้รับการยกย่องจากผู้อื่นมากขึ้น แต่ถ้าเขาคิดว่าแม้เขาจะทำงานหนัก ขึ้นเท่าไรก็ตามหัวหน้าของเขาก็ไม่เคยสนใจดูแลยกย่องเขาจึงเป็นไปไม่ได้ที่เขาจะได้รับการ พิจารณาเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่งเขาก็ไม่เห็นความจำเป็นของการทำงานเพิ่มขึ้น ความรุนแรงของ พฤติกรรมที่จะทำงานขึ้นอยู่กับการคาดหวังที่จะกระทำตามความคาดหวังนั้นรวมถึงความพึงพอใจ ของผลลัพธ์ที่จะได้รับซึ่งจะมีเรื่องของการพึงพอใจ การเชื่อมโยงรางวัลกับผลงาน และการเชื่อมโยง ระหว่างผลงานกับความพยายามโดยทฤษฎีนี้จะเน้นเรื่องของการจ่ายและ การให้รางวัลตอบแทน เน้นในเรื่องพฤติกรรมที่คาดหวังเอาไว้ต่อเรื่องผลงาน ผลรางวัลและผลลัพธ์ของความพึงพอใจคือ เป้าหมายจะเป็นตัวกำหนดระดับของความพยายามของพนักงาน

วูมได้เสนอรูปแบบของความคาดหวังในการทำงานเรียกว่า VIE Theory ซึ่งได้รับความ นิยมนอย่างมากในการอธิบายกระบวนการจูงใจของมนุษย์ในการทำงาน

V=Valance หมายถึงระดับความรุนแรงของความต้องการของบุคคลในเป้าหมายรางวัลคือ คุณค่าหรือความสำคัญของรางวัลที่บุคคลให้กับรางวัลนั้น

I = Instrumentality หมายถึงความเป็นเครื่องมือของผลลัพธ์ (Outcomes) หรือรางวัลระดับที่ 1 ที่จะนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ 2 หรือรางวัลอีกอย่างหนึ่งคือเป็นการรับรู้ในความสัมพันธ์ของผลลัพธ์ที่ได้ (เชื่อมโยงรางวัลกับผลงาน)

E= Expectancy ได้แก่ ความคาดหวังถึงความเป็นไปได้ของการได้ซึ่งผลลัพธ์หรือรางวัลที่ต้องการเมื่อแสดงพฤติกรรมบางอย่าง (การเชื่อมโยงระหว่างผลงานกับความพยายาม)

6. ประวัติความเป็นมาของกีฬาเอเชียนเกมส์

เอเชียนเกมส์ (Asian Games) เป็นมหกรรมกีฬาที่ใหญ่ที่สุดของทวีปเอเชีย จัดการแข่งขันทุกๆ 4 ปี กีฬาเอเชียนเกมส์ถือกำเนิดมาจากการจัดแข่งขันกีฬา "แชมเปียนแห่งภาคตะวันออกไกล" (Far Eastern Championship Games) โดยบุคคลกลุ่มหนึ่งในภาคพื้นเอเชีย แต่การแข่งขันก็ได้เลิกราไปด้วยสภาพปัญหาทางการเมืองและเศรษฐกิจในขณะนั้น ต่อมาปี พ.ศ. 2490 การแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศในภาคพื้นเอเชียก็ได้เกิดขึ้นภายใต้ชื่อของการแข่งขันว่า "เอเชียนเกมส์" ซึ่งเป็นความคิดริเริ่มของ ดร.จี. ดี. สอนธิ (Dr.G.D.Sondhi) คณะกรรมการ โอลิมปิกแห่งประเทศไทย ทั้งนี้ โดยมีความเห็นว่า จากการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกทุกครั้งที่ผ่านมา ประเทศในแถบเอเชียมีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันน้อยมาก เนื่องจากนักกีฬาเอเชียมีความเสียเปรียบนักกีฬาจากประเทศยุโรปและอเมริกา ไม่ว่าจะเป็นรูปร่างหรือมาตรฐานการกีฬา จึงคิดที่จะยกระดับมาตรฐานการกีฬาของประเทศในกลุ่มเอเชียให้ได้มาตรฐานทัดเทียมกับนักกีฬาในกลุ่มประเทศยุโรปและอเมริกา โดยเฉพาะประการสำคัญที่สุดคือสานสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศในภาคพื้นเอเชีย เนื่องจากในช่วงเวลานั้นประเทศในกลุ่มเอเชียหลายประเทศ มีความแตกต่างกันในทางเศรษฐกิจและความคิดเห็นทางการเมือง (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, 2553)

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

วีระพงษ์ บางท่าไม้ (2524) ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและการดำเนินการกีฬาจังหวัด" เพื่อศึกษาปัญหาการจัดและการดำเนินการกีฬาจังหวัดของเจ้าหน้าที่กีฬาจังหวัด ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาส่วนใหญ่ที่เจ้าหน้าที่กีฬาจังหวัดประสบมาก คือ การขาดแคลนในด้านงบประมาณในการดำเนินงาน จำนวนเจ้าหน้าที่กีฬาจังหวัด อุปกรณ์และสนามกีฬา ผู้ฝึกสอนและผู้ตัดสินกีฬา ตลอดจนขาดความเอาใจใส่จากผู้บริหารงานกีฬาจังหวัด

ชาญวิทย์ ผลชีวิน (2533) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาสภาพและปัญหาในการจัดดำเนินการของทีมฟุตบอลทีมชาติไทย ตามการรับรู้ของผู้เกี่ยวข้อง” โดยในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาในการจัดดำเนินการของทีมฟุตบอลทีมชาติไทย ตามการรับรู้ของผู้เกี่ยวข้อง และเพื่อเปรียบเทียบสภาพและปัญหาของทีมชาติไทย ตามการรับรู้ของผู้เกี่ยวข้อง ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารและผู้เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอล ผู้ฝึกสอนฟุตบอลทีมชาติไทยและนักฟุตบอลทีมชาติไทย มีความเห็นเกี่ยวกับสภาพและปัญหาในการจัดดำเนินการของทีมชาติไทย มีปัญหาอยู่ในระดับมาก

กองวิทยาศาสตร์การกีฬา ฝ่ายวิทยาศาสตร์การกีฬา การกีฬาแห่งประเทศไทย (2534) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของนักกีฬาทีมชาติไทย ชุดเอเชียนเกมส์ครั้งที่ 11” ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาในการฝึกซ้อมของนักกีฬาทีมชาติไทยชุดเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 11 โดยรวมแล้วจะเป็นปัญหาในระดับน้อยซึ่งไม่เป็นอุปสรรคในการฝึกซ้อม ส่วนที่เป็นปัญหาในระดับสูงที่สุดเป็นเพียงปัญหาในระดับปานกลางเท่านั้น คือ เป็น ปัญหาบ้างแต่พอแก้ไขได้ มีดังนี้

- ปัญหาด้านสุขภาพอนามัยในขณะที่ฝึกซ้อม คือ การขาดแพทย์ดูแลในขณะที่ฝึกซ้อม และเก็บตัว
- ปัญหาด้านขวัญและกำลังใจ คือ เบื่อเลี้ยงที่ได้รับไม่เพียงพอ และมีความเครียดในช่วงฝึกซ้อมและเก็บตัว ปัญหาด้านต่างๆ ไป คือ ไม่มีการนำเทคโนโลยีใหม่ๆ เช่น วิดีโอที่เกี่ยวกับกีฬามาใช้ และขาดการฝึกทางด้านจิตวิทยาการกีฬา

จตุรงค์ แสงอุทัย (2535) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “สภาพและปัญหาในการเตรียมทีมนักมวยสากลสมัครเล่นของไทยในกีฬาโอลิมปิก ครั้งที่ 25” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาในการเตรียมทีมนักมวยสากลสมัครเล่นของไทยในกีฬาโอลิมปิก ครั้งที่ 25 ตามการรับรู้ของผู้บริหารและผู้เกี่ยวข้องกับกีฬามวยสากลสมัครเล่นทีมชาติไทย ผู้ฝึกสอนนักมวยสากลสมัครเล่นทีมชาติไทย และนักมวยสากลสมัครเล่นทีมชาติไทย ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารและผู้เกี่ยวข้องกับกีฬามวยสากลสมัครเล่นทีมชาติไทย ผู้ฝึกสอนนักมวยสากลสมัครเล่นทีมชาติไทย และนักมวยสากลสมัครเล่นทีมชาติไทย มีความเห็นเกี่ยวกับสภาพในการเตรียมทีมนักมวยสากลสมัครเล่นของไทยในกีฬาโอลิมปิก ครั้งที่ 25 ดังนี้ นักมวยสากลสมัครเล่นมีความตั้งใจที่จะสร้างชื่อเสียงให้แก่

ประเทศชาติ งบประมาณและสวัสดิการในการเตรียมทีมเพื่อฝึกซ้อมและแข่งขัน ได้จากสมาคมมวยสากลสมัครเล่นแห่งประเทศไทย มากที่สุด ไม่มีสถานที่พักเก็บตัวฝึกซ้อมเป็นของสมาคมมวยสากลสมัครเล่นแห่งประเทศไทยเอง และไม่มีนักกีฬาสำรอง ส่วนความเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการเตรียมทีมนักมวยสากลสมัครเล่นของไทย ในกีฬาโอลิมปิก ครั้งที่ 25 ในด้านงบประมาณและสวัสดิการ และด้านการดำเนินงานของสมาคมมวยสมัครเล่นแห่งประเทศไทย อยู่ในระดับ มาก แต่ด้านบุคลากร และด้านสถานที่พัก สนามฝึกซ้อม และวัสดุอุปกรณ์ อยู่ในระดับ น้อย

นภพร ทศนัยนา (2536) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ปัจจัยคัดสรรที่มีผลต่อความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยคัดสรรที่มีผลต่อความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา ปัจจัยคัดสรรที่นำมาศึกษา ประกอบด้วย อายุ ระดับความสามารถ ประสบการณ์การแข่งขัน ศรัทธาที่มีต่อผู้ฝึกสอน ความสำคัญของการแข่งขัน เป้าหมายของการแข่งขัน ความพร้อมในการฝึกซ้อม ความสมบูรณ์ของร่างกายและจิตใจ ผลการแข่งขันและการทดสอบที่ผ่านมา ความกลัว บรรยากาศการจัดการแข่งขัน ความยากของความสำเร็จ ความคาดหวังในความสำเร็จ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความวิตกกังวลทางกายและความวิตกกังวลทางจิต ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการแข่งขันกีฬามากที่สุด และรองลงมาตามลำดับ คือ เป้าหมายของการแข่งขัน (.356) ความวิตกกังวลทางจิต (-.250) ผลการแข่งขันและการทดสอบที่ผ่านมา (.181) ระดับความสามารถ (.181) ประสบการณ์การแข่งขัน (.169) และความคาดหวังในความสำเร็จ (.155) โดยที่ปัจจัยทุกปัจจัยส่งผลทางตรงเป็นส่วนใหญ่ ยกเว้น ระดับความสามารถที่ส่งผลทางอ้อมเท่านั้น

ศรุตี ศรีจันทร์วงศ์ (2537) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การระบุนสาเหตุความสำเร็จและความล้มเหลวในสถานการณ์การกีฬาของนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิง ประเภทบุคคล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 20 ปีพุทธศักราช 2536” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาและเปรียบเทียบการระบุนสาเหตุความสำเร็จและความล้มเหลวในสถานการณ์การกีฬาของนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิง ประเภทบุคคลที่เข้าร่วมแข่งขันในกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 20 ปีพุทธศักราช 2536 เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ร่วม ระหว่างกลุ่มนักกีฬากับเพศที่มีผลต่อการระบุนสาเหตุ ผลการวิจัยพบว่า

1. การระบุนสาเหตุไปสู่ โศก นักกีฬาประสบความสำเร็จ กับนักกีฬาประสบความสำเร็จล้มเหลว นักกีฬาชายกับหญิง ไม่แตกต่างกัน และไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
2. การระบุนสาเหตุไปสู่สภาพการแข่งขัน นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูงกว่านักกีฬาที่ประสบความสำเร็จล้มเหลว นักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิง ไม่แตกต่างกัน และไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05
3. การระบุนสาเหตุไปสู่ ความยากของงาน นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูงกว่านักกีฬาที่ประสบความสำเร็จล้มเหลว นักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิง ไม่แตกต่างกัน และไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05
4. การระบุนสาเหตุไปสู่ความอดทนของโค้ช นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูงกว่านักกีฬาที่ประสบความสำเร็จล้มเหลว นักกีฬาชายสูงกว่านักกีฬาหญิง และมีปฏิสัมพันธ์ร่วมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05
5. การระบุนสาเหตุไปสู่อารมณ์ นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูงกว่านักกีฬาที่ประสบความสำเร็จล้มเหลว นักกีฬาชายสูงกว่านักกีฬาหญิง และไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05
6. การระบุนสาเหตุไปสู่ ความพยายามชั่วขณะ นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูงกว่านักกีฬาที่ประสบความสำเร็จล้มเหลว นักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิง ไม่แตกต่างกัน และไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05
7. การระบุนสาเหตุไปสู่ความสามารถนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูงกว่านักกีฬาที่ประสบความสำเร็จล้มเหลว นักกีฬาชายสูงกว่านักกีฬาหญิง และไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05
8. การระบุนสาเหตุไปสู่ความพยายามถาวร นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูงกว่านักกีฬาที่ประสบความสำเร็จล้มเหลว ไม่แตกต่างกัน นักกีฬาชายสูงกว่านักกีฬาหญิง และไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

รัตนภรณ์ ทรงพระนาม (2538) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ปัญหาและการส่งเสริมกีฬาออกกีฬของประเทศไทย ตามการรับรู้ของผู้บริหารสมาคมออกกีฬ ผู้ฝึกสอน และนักกีฬาออกกีฬ” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการส่งเสริมกีฬา

ชอกกี้ของสมาคมชอกกี้ ผู้ฝึกสอน และนักกีฬาชอกกี้ ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารสมาคมชอกกี้ ผู้ฝึกสอน และนักกีฬาชอกกี้ มีความเห็นเกี่ยวกับปัญหาการส่งเสริมกีฬาชอกกี้ของประเทศไทยว่าเป็นปัญหาอยู่ในระดับมากโดยเรียงตามลำดับดังนี้ คือ งบประมาณที่ใช้ในการส่งนักกีฬาเข้าแข่งขันในต่างประเทศไม่เพียงพอ การส่งเสริมสนับสนุนจากรัฐบาลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องไม่มากเท่าที่ควร สถานที่ที่ใช้ในการฝึกซ้อมไม่ได้มาตรฐานขาดการจัดดำเนินการฝึกอบรมเกี่ยวกับผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ผู้บริหารไม่กระจายงาน ทำงานอยู่ในวงจำกัด นักกีฬามีประสบการณ์ด้านการแข่งขันในประเทศ และต่างประเทศไม่เพียงพอ ยกเว้นด้านบุคลากรที่เป็นผู้ฝึกสอนที่มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย

พันธุปรี คาบเงิน (2539) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาสภาพและปัญหาในการดำเนินงานของสมาคมกีฬาจังหวัด” โดยส่งแบบสำรวจให้กับเลขาธิการสมาคมกีฬาจังหวัดต่างๆทั้ง 43 สมาคมกีฬาจังหวัดและส่งแบบสอบถามให้กับคณะกรรมการบริหารสมาคมกีฬาจังหวัดต่างๆทั้ง 43 สมาคมกีฬาจังหวัด ผลการวิจัยพบว่า สภาพดำเนินงานโดยรวมของสมาคมกีฬาจังหวัดมีการดำเนินงานอยู่ในระดับดี ปัญหาในการดำเนินงานโดยรวมของสมาคมกีฬาจังหวัดมีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ยกเว้นด้านสถานที่ วัสดุอุปกรณ์เพียงด้านเดียวที่มีปัญหาอยู่ในระดับมาก และยังพบว่ามีการขาดการของบางด้านที่มีปัญหาอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ งบประมาณไม่เพียงพอจำนวนวัสดุอุปกรณ์ทางกีฬาไม่เพียงพอ วัสดุอุปกรณ์ของสำนักงานมีไม่เพียงพอ ขาดเจ้าหน้าที่ทำงานด้านธุรการ สถานที่ที่ใช้จัดกิจกรรมทาง กีฬาไม่เพียงพอ วัสดุอุปกรณ์ของสำนักงานขาดความทันสมัยมีความล่าช้าในการพิจารณางบประมาณ และขาดบุคลากรทำงานด้านกีฬา สภาพและปัญหาในการดำเนินงานโดยรวมของสมาคมกีฬาจังหวัดในแต่ละภูมิภาคแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นพพร เพ็ชรพูล (2539) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “สภาพและปัญหาในการดำเนินงานของสำนักงานการกีฬาแห่งประเทศไทย สาขาภูมิภาค” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาและเปรียบเทียบสภาพและปัญหาในการดำเนินงานของสำนักงานการกีฬาแห่งประเทศไทย สาขาภูมิภาค ตามการรับรู้ของหัวหน้าและพนักงานของสำนักงานผลการวิจัยพบว่า เจ้าหน้าที่ทั้งหมดรับรู้ว่ามีสภาพการดำเนินงานด้านการวางแผน การจัดองค์กร การจัดบุคลากร การจัดงบประมาณ สถานที่ วัสดุอุปกรณ์ การอำนวยความสะดวก การประสานงาน และการรายงานผลอยู่ในระดับดีทุกด้าน เจ้าหน้าที่ทั้งหมดรับรู้ว่ามีปัญหาในการดำเนินงานอยู่ในระดับมากในด้านการจัดบุคลากรและการจัดการ

งบประมาณ เจ้าหน้าที่และพนักงานมีการรับรู้เกี่ยวกับสภาพและปัญหาในการดำเนินงานของสำนักงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สุภาพ พลอยแหวน (2540) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “สภาพและปัญหาการดำเนินงานของสมาคมว่ายน้ำสมัครเล่นแห่งประเทศไทย” ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพการดำเนินงานโดยรวมของสมาคมว่ายน้ำสมัครเล่นแห่งประเทศไทย มีการดำเนินงานอยู่ในระดับพอใช้ และสภาพการดำเนินงานในแต่ละด้าน ซึ่งประกอบด้วย 7 ด้าน คือ ด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์การ ด้านการจัดบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ ด้านการประสานงาน และด้านการรายงานผล มีการดำเนินงานอยู่ในระดับพอใช้ ยกเว้นด้านการอำนาจการเพียงด้านเดียวที่อยู่ในระดับดี
2. ปัญหาในการดำเนินงานโดยรวมของสมาคมว่ายน้ำสมัครเล่นแห่งประเทศไทย มีปัญหาอยู่ในระดับมาก และปัญหาในการดำเนินงานในแต่ละด้าน ซึ่งประกอบด้วย 8 ด้าน คือ ด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์การ ด้านการจัดบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ ด้านการอำนาจการ ด้านการประสานงาน และด้านการรายงานผล มีปัญหาอยู่ในระดับมากทุกด้านเช่นเดียวกัน
3. ผู้บริหารสมาคมว่ายน้ำ ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักกีฬาว่ายน้ำ มีการรับรู้เกี่ยวกับสภาพการดำเนินงานของสมาคมว่ายน้ำสมัครเล่นแห่งประเทศไทย โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสภาพการดำเนินงานในแต่ละด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในทุกด้านเช่นเดียวกัน
4. ผู้บริหารสมาคมว่ายน้ำ ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักกีฬาว่ายน้ำ มีการรับรู้เกี่ยวกับปัญหาในการดำเนินงานของสมาคมว่ายน้ำสมัครเล่นแห่งประเทศไทย โดยรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และปัญหาในการดำเนินงาน ในแต่ละด้านมีจำนวน 6 ด้าน คือ ด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์การ ด้านการจัดบุคลากร ด้านการอำนาจการ ด้านการประสานงาน และด้านการรายงานผล ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนในด้านงบประมาณและด้านสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

วันใหม่ ประพันธ์บัณฑิต และคณะ (2546) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาการใช้วิทยาศาสตร์ การกีฬาของผู้ฝึกสอนกีฬาในการแข่งขันวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 27 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นผู้ฝึกสอนของวิทยาลัยพลศึกษา 17 แห่ง ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย จำนวน 340 คน ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล นำข้อมูลที่ได้กลับคืนมา 317 ชุด คิดเป็นร้อยละ 93.23 มาวิเคราะห์ ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ SPSS FOR WINDOWS (Statistical Package for the social science for windows) หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) กำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อาพัทธ์ เตียวตระกูล (2548) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์สัมฤทธิ์ผลของการบริหาร องค์กรกีฬาของมหาวิทยาลัยรัฐ และเอกชนในกรุงเทพมหานคร” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา และ วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ของการบริหารองค์กรกีฬาของมหาวิทยาลัยรัฐและเอกชนในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า การบริหารองค์กรกีฬาของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานครในส่วนทรัพยากรในการบริหารอยู่ในระดับพอใช้ ส่วนกระบวนการบริหารและผลดำเนินงานด้านกีฬาอยู่ในระดับดี เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับทรัพยากรในการบริหาร ระหว่างผู้ปฏิบัติงานด้านกีฬามหาวิทยาลัยของรัฐ และเอกชน พบว่าทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการบริหารระหว่างผู้ปฏิบัติงานด้านกีฬาของมหาวิทยาลัยรัฐ และเอกชน พบว่าทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับผลการดำเนินงานด้านกีฬา ระหว่างนิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐและเอกชน พบว่า ในทุกด้านมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สัมฤทธิ์ผลของการบริหารองค์กรกีฬามีความสัมพันธ์กับทรัพยากร กระบวนการบริหาร และผลดำเนินงานด้านกีฬา โดยมีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลดำเนินงานกีฬาด้านกีฬาขั้นพื้นฐาน กีฬาเพื่อสุขภาพและความเป็นเลิศ โดยมีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และอันดับการบริหารองค์กรกีฬามีความสัมพันธ์กับอันดับการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย โดยมีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คมชนัญ โวหาร (2551) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาการบริหารการกีฬาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการบริหารการกีฬาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในด้านทรัพยากรในการบริหาร กระบวนการบริหาร ผลการดำเนินงานด้านกีฬา และศึกษาความพึงพอใจของบุคลากรและนิสิตในการบริหารการกีฬาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า การบริหารการกีฬาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในส่วนทรัพยากรในการบริหารโดยรวมอยู่ในระดับพอใช้ โดยด้านการเงินและงบประมาณ ด้านสถานที่ วัสดุอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกและด้านการจัดการอยู่ในระดับพอใช้ด้วย ยกเว้นด้านบุคลากรอยู่ในระดับดี ในส่วนกระบวนการบริหารโดยรวมอยู่ในระดับพอใช้ โดยด้านการวางแผน ด้านการบริหารบุคลากร ด้านการรายงานผล และด้านการจัดงบประมาณ อยู่ในระดับพอใช้ด้วย ยกเว้นด้านการจัดองค์กร ด้านอำนาจการ และด้านการประสานงานอยู่ในระดับดี ในส่วนผลการดำเนินงานด้านกีฬา มีจำนวนรายการที่สำรวจพบ ร้อยละ 90.62 ของจำนวนแบบสำรวจทั้งสิ้น ในส่วนของความพึงพอใจในการรับบริการด้านกีฬา ของนิสิตและบุคลากรโดยรวมอยู่ในระดับดี

สุพจน์ เจริญชกร (2552) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาตามสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35” ผลการวิจัยพบว่าตามความคิดเห็นของผู้ฝึกสอนโดยรวม ส่วนใหญ่เห็นว่าสภาพการเตรียมทีมมีความเหมาะสม และมีปัญหาการเตรียมทีมด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา ด้านการฝึกซ้อม และด้านสถานที่อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 31.78, 32.79 และ 53.26 ตามลำดับ ปัญหาด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา และด้านงบประมาณและสวัสดิการ โดยรวมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 42.71 และ 35.35 ตามความคิดเห็นของนักกีฬาโดยรวม ส่วนใหญ่เห็นว่าสภาพการเตรียมทีมมีความเหมาะสม และมีปัญหาการเตรียมทีมด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา ด้านการฝึกซ้อม ด้านงบประมาณและสวัสดิการ และด้านสถานที่อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 30.57, 32.63, 39.27, 41.24 และ 35.60 ตามลำดับ

มหาวิทยาลัยของรัฐบาลมีความคิดเห็นว่า สภาพการเตรียมทีมมีความเหมาะสม และมีปัญหาการเตรียมทีมด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา ด้านการฝึกซ้อม ด้านงบประมาณและสวัสดิการ และด้านสถานที่อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 32.98, 35.81, 44.24, 45.55 และ 36.51 ตามลำดับ

มหาวิทยาลัยของเอกชนมีความคิดเห็นว่าสภาพการเตรียมทีมที่มีความเหมาะสม และมีปัญหาการเตรียมทีมด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา และด้านงบประมาณและสวัสดิการ อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 24.60 และ 35.30 ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬามีปัญหาอยู่ในระดับมากและปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 28.26 และ 27.38 ตามลำดับ ด้านการฝึกซ้อมมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางและน้อยคิดเป็นร้อยละ 27.59 และ 26.14 ตามลำดับ ด้านสถานที่อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อมมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางและน้อย คิดเป็นร้อยละ 29.16 และ 27.23 ตามลำดับ

งานวิจัยต่างประเทศ

วิลค์ และ มาเดริน (Wilke and Madren, 1986) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “แผนการฝึกอบรมนักว่ายน้ำแบบปีต่อปี” ผลการวิจัยพบว่า การที่จะฝึกฝนว่ายน้ำ เพื่อการว่ายน้ำระยะทางแข่งขันระยะ 50 เมตร 100 เมตร 200 เมตร 400 เมตร หรือ 800 เมตร และ 1500 เมตร นั้นมีที่มาตามปรัชญาการฝึกซ้อมที่อาศัยแหล่งพลังงานตามอายุและความถนัดเป็นเกณฑ์โดยธรรมชาติ เช่น เด็ก ๆ ที่เพิ่งจะหัดหรือฝึกซ้อมว่ายน้ำเพียง 1 - 2 ปี (หมายถึงฝึกซ้อมเป็นนักกีฬา) ไม่ว่าจะอายุเท่าใดก็ตาม โปรแกรมที่ถูกต้องก็น่าจะพัฒนาเขาให้เข้าไปสู่การแข่งขันในระยะ 50 - 100 เมตร เท่านั้น ด้วยเหตุผลของการพัฒนาความอดทน ทักษะการว่ายน้ำ รวมถึงสภาพจิตใจอีกด้วย และในทำนองเดียวกันเพื่อการฝึกซ้อมมากขึ้นปีแล้วปีเล่าการพัฒนาเพื่อระยะแข่งขันที่มากกว่าย่อมจะเกิดขึ้นและถึงวันหนึ่งวันที่ร่างกายเข้าสู่วัยรุ่น วัยที่พร้อมสำหรับการเข้ารับการฝึกอย่างหนัก หรือวัยที่ผู้ฝึกสอนต้องพิจารณาว่าเขาหรือเธอ เหมาะสมที่จะเป็นนักว่ายน้ำประเภทใด (ระยะสั้น กลาง หรือระยะยาว)

คิคุลิส (Kikulis, 1992) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การเปลี่ยนแปลงด้านกลยุทธ์ในการจัดรูปแบบองค์กรขององค์กรกีฬาระดับชาติ” วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้เป็นการทำความเข้าใจลักษณะหรือการเปลี่ยนแปลงด้านกลยุทธ์ในการจัดรูปแบบองค์กรขององค์กรกีฬาระดับชาติ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์นี้ จึงแบ่งการศึกษาครั้งนี้เป็น 3 ส่วนที่มีอิสระต่อกันแต่ก็มีส่วนเกี่ยวข้องด้วย

ส่วนแรกเป็นการศึกษาทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องทั้งหมดที่เกี่ยวกับโครงสร้างขององค์กรกีฬาสมัครเล่นในแคนาดา ซึ่งทำให้ได้ข้อสังเกตที่แสดงให้เห็นถึงการจัดเตรียม ค่านิยมและรูปแบบโครงสร้างองค์กรขององค์กรกีฬาระดับชาติส่วนใหญ่มีการระบุถึงรูปแบบโครงสร้าง 3 รูปแบบคือแบบโต๊ะอาหาร แบบห้องพัก และแบบสำนักบริหาร ซึ่งใช้เป็นเครื่องมือในการชี้แนะการวิเคราะห์รูปแบบองค์กรและรูปแบบของการเปลี่ยนแปลงที่มีอยู่ในองค์กรกีฬาระดับชาติกลุ่มหนึ่ง

ส่วนที่สอง เป็นการวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงรูปแบบองค์กรในองค์กรกีฬาระดับชาติ 36 แห่งที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ Quadrennial Planning Program ระหว่างปี 1984-1988 จากรูปแบบโครงสร้าง 3 รูปแบบดังกล่าวแต่ละรูปแบบถูกกำหนดรูปแบบสำหรับอ้างอิงถึง 3 ประการคือ ความชำนาญเฉพาะด้าน ความเป็นมาตรฐาน และการตัดสินใจ มีการกำหนดเค้าโครงร่างของรูปแบบต่างเพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการประเมิน ความหลากหลายของรูปแบบองค์กรและรูปแบบการเปลี่ยนแปลงในช่วง 3 ช่วงเวลา คือ ปี 1984 ปี 1986 และปี 1988 องค์กรกีฬาแห่งชาติเปลี่ยนไปใน 2 แนวทาง คือเปลี่ยนไปสู่แบบห้องพัก และแบบสำนักงานบริหาร องค์กรกีฬาแห่งชาติมีการเปลี่ยนแปลงไปตามรูปแบบของการเปลี่ยนแปลง 5 แบบ(คือ แบบเดี่ยว แบบเข้ามารวมกัน แบบกำหนดจุดมุ่งหมายใหม่ แบบเปลี่ยนทิศทาง แบบไม่แก้ปัญห) และการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับการตัดสินใจ ถูกจำกัดอยู่เฉพาะองค์กรต่างๆที่มีการเปลี่ยนแปลงแบบกำหนดจุดมุ่งหมายใหม่ในทิศทางที่มุ่งไปสู่รูปแบบสำนักงานบริหาร

ส่วนที่สาม เป็นการศึกษาการเปลี่ยนแปลงในด้าน โครงสร้างการตัดสินใจสำหรับองค์กรกีฬาแห่งชาติทั้ง 36 แห่ง การวิเคราะห์การตัดสินใจพบว่ามีมิติต่างๆ คือการทำให้เป็นรูปแบบเส้นทางการตัดสินใจ ระดับต่างๆที่เกี่ยวข้องในกรตัดสินใจ และความตั้งใจในการตัดสินใจ มีความสำคัญมากกว่าหัวข้อของการตัดสินใจเมื่อพยายามที่จะเข้าใจโครงสร้างของการตัดสินใจของรูปแบบโครงสร้างแบบต่างๆขององค์กรกีฬาแห่งชาติ รูปแบบสำนักงานบริหารมีลักษณะของความตั้งใจในการตัดสินใจนั้นคือ นำโดยมืออาชีพและช่วยเหลือโดยอาสาสมัคร โครงสร้างการตัดสินใจเปลี่ยนแปลงไปตามหัวข้อ และการเปลี่ยนแปลงด้านการตัดสินใจ แต่เมื่อพิจารณาการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญๆแล้วก็แสดงให้เห็นว่าความตั้งใจของการตัดสินใจจากอาสาสมัครสู่มืออาชีพไม่ได้เกิดขึ้นในช่วงการเปลี่ยนแปลงระยะเวลา 4 ปีแต่อย่างใด

ธิบอล์ (Thibault, 1993) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “แผนงานในองค์กรกีฬาแบบไม่หวังผลกำไร” (Strategy in Nonprofit Sport Organizations) โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อการค้นคว้าแผนงานในองค์กรกีฬาแบบไม่หวังผลกำไร ซึ่งมีแผนงานหลักของกิจกรรมกีฬาภายในประเทศ 6 อย่างได้แก่ รากฐานขนาดของผู้มาใช้บริการ อาสาสมัคร กลุ่มที่สนับสนุน ค่าอุปกรณ์ ค่าธรรมเนียมสมาชิก

ข้อมูลที่ได้ทั้งหมดได้จากการสังเกตองค์กรกีฬาแห่งชาติ 32 แห่ง ซึ่งเป็นองค์กรที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับแผนงานที่รัฐบาลเป็นผู้เริ่มขึ้นสำหรับกิจกรรมกีฬาภายในประเทศ

การวิเคราะห์การใช้องค์ประกอบ 6 อย่าง ในแผนงาน ใช้วิธีวิเคราะห์ตามจุด 6 จุด

ตามแบบมาตราส่วนของไลเกิร์ต (Likert Scale) ซึ่งพบว่ามีความเป็นไปได้ที่จะทำการคาดการณ์การคาดคะเนการปฏิบัติหน้าที่ขององค์กรกีฬาแห่งชาติในการปฏิบัติตามแผนงานที่งานไว้ โดยสรุปแล้วนั้น องค์กรต่างๆวางแผนที่จะทำการเปลี่ยนแปลงบางอย่างเกี่ยวกับกิจกรรมกีฬาภายในประเทศ ซึ่งเมื่อปฏิบัติไปแล้วเป็นเวลา 2 ปี พบว่ามีการเปลี่ยนแปลงบางอย่างเกิด

ชูเบิร์ต (Schubert, 1996) ให้ความสำคัญในการฝึกซ้อมนั้นคือ ควรพัฒนาโดยธรรมชาติ สิ่งนี้หมายถึงการฝึกฝนนักกีฬาว่ายน้ำที่มีทักษะที่กว้างไกล แต่ละขั้นตอนของการพัฒนานักกีฬาว่ายน้ำแตกต่างจากสิ่งที่คิด โดยเน้นความสำคัญการฝึกฝนนั้นจะต้องเน้นความถูกต้องและความเหมาะสมสำหรับระดับของอายุของนักกีฬาว่ายน้ำ ไม่ใช่การฝึกฝนนักกีฬาว่ายน้ำระดับมหาวิทยาลัยนำมาใช้กับนักกีฬาว่ายน้ำระดับอายุ 10 ปี เพื่อให้สติลดลง นักกีฬาว่ายน้ำที่อายุน้อยจะแสดงออกเกี่ยวกับการว่ายน้ำได้เพียงเล็กน้อยไม่เหมือนกับนักว่ายน้ำระดับมหาวิทยาลัยสิ่งอื่นที่ต้องนึกคิดและต้องจดจำว่านักกีฬาทั้งหมดจะพัฒนาเฉพาะบุคคล อะไรที่บุคคลคนหนึ่งสามารถเรียนรู้เมื่ออายุ 7 ปี แต่บุคคลอื่นไม่สามารถเรียนรู้ได้ จนถึงอายุ 10 ปี อะไรที่บุคคลหนึ่งที่อายุ 14 ปี สามารถฝึกฝนได้ดี แต่บุคคลอื่น ๆ อาจจะต้องใช้เวลานานกว่าที่จะฝึกฝนได้ นี่ก็ความเป็นจริงอย่างยิ่งของการว่ายน้ำซึ่งอาจจะพบเห็นได้ในการฝึกซ้อมในโรงเรียน เช่น การเรียนดนตรีหรือการเรียนอื่น ๆ เราจะต้องกลับมาคาดหวังในตัวของเราและทำการปรับปรุงในการวางแผนการฝึกซ้อม

อามสตรองค์ (Armstrong, 2007) พบว่าในการค้นหาและคัดเลือกนักกีฬาเยาวชนของแต่ละประเทศ จนถึงการพัฒนาไปสู่ความเป็นเลิศนักกีฬา ถือได้ว่าเป็นรหัสลับของโค้ชที่มีความพยายามอย่างสูงและใช้เวลานานในการค้นหาความสามารถพิเศษเชิงกีฬาที่เหมาะสมของเด็กและเยาวชนทั้งด้านร่างกายและจิตใจ เพื่อพัฒนาให้เป็นนักกีฬาชั้นเยี่ยมระดับโลก บึงจัยหลักที่มีความสำคัญและเกี่ยวข้องกัน ได้แก่ พันธุกรรม ด้านสังคม-เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมที่จะเกื้อหนุนให้เกิดความสำเร็จ นักกีฬาเยาวชนที่อยู่ในระดับแนวหน้าในการแข่งขันนานาชาติของประเทศอังกฤษ พบปัจจัยที่สำคัญ ได้แก่ ตัวเด็กนักกีฬาเอง สมาชิกในครอบครัวที่ส่งเสริมสนับสนุนอย่างจริงจัง รวมทั้งสโมสรและการมีโค้ชที่ดีด้วย